

Mi Atyánk...

**„A Kürt“
ifjúsági könyvtára.
4. szám.**

MI ATYÁNK...

Versek

IRTA

BETKÓ ANDRÁS

BUDAPEST, 1931.
KIADJA A „MAGYARORSZÁGI BAPTISTA
IFJUSÁGI SZÖVETSÉG“

Tartalom jegyzék

I. Evangélizálásra

Mi Atyánk...	7
Szenteltessék neved!	9
Jöjjön el a te országod!	11
Legyen meg akaratod	13
Add meg kenyerünket	16
Bocsásd meg vétkeinket!	22
Mi is megbocsátunk ...	24
A kísértő (I. Isten fia vagy?)	26
(II. „Mulass, táncolj, igyál!...”	31
A gonoszság rabja	37
Tiéd az ország, hatalom!	43
Tiéd a dicsőség!	45
Miért?...	47
Viharos estén	48
Szép nyári estén	49
Az alkohol átka	58
Uram, tisztíts meg!...	62
Aki hiszen	64
Célok	71
Intelek téged	73
A Mester vár	74
Atyánk az Isten!	78
Fogd kezem Vezérem!	81
Nem vagyok szegény	83
Mit bánom én	85
Alkony	79
Irgalmad szomjazom!	88
Uram, tarts meg engemet	89
Tiéd vagyok	92
„Én vagyok az, Uram...?”	97
Az örök Ige	99
„Ha a ti bűneitek...”	112
Rózsás tövisek	120

II. Ünnepekre

Megszületett a Messiás	101
A Golgotán	104
Húsvét hajnalán	107
Az Úr föltámadott	109
Csak három nap	110
Jöjj Krisztusi szellem	117
Apostolok pünkösdje	90
Év határán	94

III. Mennyegzőre és egyéb alkalmakra

Mennyegzőre	51
Üdvözlés	53
Az Úr áldjon, nővér	54
Búcsúzó	56
Szólj, Uram	66
Jövöbelátás	68
Toborzó	115

Mi Atyánk...

A gyarló emberszív ihlettől dobban,
hogyha szól az ajak boldog-remegőn,
ha fölhangzik tiszta, hó fohásokban
hálával telten, vagy vigaszt keresőn.
Ez örökszép ige, e legdrágább kincs,
mit bírhat a lelkünk, mint kegyelmi részt,
mely - áthatva lényünk - mindig jóra int
s törli könnyét annak, kit a bú emészt.

Mi Atyánk... Szól ajkunk s rendül a kebel
a csak sejteni, mert valóság alatt,
mely minket eszményi létbe felemel,
hol egy Atyát tisztel s fél minden ajak.
Isten nekünk Atyánk! Óh milyen csodás
és milyen nagy kegy, mit nem érdemeltünk
s ez nem hamis ábránd, üres álmodás,
mert e valótól új életre keltünk.

Mi Atyánk... Imázik milliónyi ajk
s a nagy embercsalád csak boldogtalan!
A vak önzés hányat zord nyomorba hajt
s hány van sorsán síró, bús, vigasztalan!
Más pedig bajt szerez önnön magának,
midőn szenvedéllyel bűnbe aljasúl,
nem hallja szavát az égi atyának,
tékozló fiúként tőle elvadúl!

Mi Atyánk... hol vannak az igaz fiak,
kik lényükben hordják Istennek képét?
Hol a szeretet, mely messzire kihat,
s mindenkiiben látja önnön testvérét?
Ahogy szól az ajak, úgy mért nem érez
milliónyi ember, ki sokszor imáz,
s felvidulna mindjárt, ki fájón vérez,
megszünne a bú-gond, megszünne a gyász.

Mi Atyánk... Minek hát a gát, mit emelt
a szívnek vad gögje, fagyos hidegség,
mért epeszt irigység, testvéri kebelt,
a harag emésztő lángja minek ég?
Omoljon össze minden bűnalkotta gát,
olvadjanak egybe a szétvált szivek,
ember az emberre ne rakjon igát,
kössünk szeretetben testvéri frigyét.

Mi Atyánk... Ünnepet ülj emberiség,
fenséges ünnepet, tisztúlt kebellet,
bontsa szárnyát benned szent testvériség
s kezet kézbe téve, hő érzelemmel
harsogjon fel imád a magas égbe
s egybeforrva tiszta, hű szeretetben
emelkedj egy dicső, magasztos létbe
s így mond: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”

Szenteltessék neved!

Minek mond imát a sok ajak,
szent zsoltókat minek zeng,
ha a szív szentség leple alatt
megveti mindazt, ami szent?
Mért kulcsolódik áhítattal
hangos imára a sok kéz,
ha a szem aljas fondorlattal
bűnt hajhászón, bűn után néz?

Egy kútból két víz nem csörgedez,
csak az emberszív oly csodás,
hogy néha ihlettől gerjedez,
máskor meg csupa káromlás!
Csak az ember oly háládatlan,
hogy kinek kéri most kegyét,
annak a másik pillanatban
már káromolja szent nevét.

Óh, hogy zúgnak felénk rút szavak
s arcunkon szégyenpír lebeg,
mert olyan ajakról hangzanak,
mely gyakran imát is rebeg!
Oh, hogy zúgolódik sok lélek
s vádolja Istent sorsáért,
midőn élte csupa bűn, véték
s szenved csak bűnös voltáért.

S kik Istent szívből sohse kérték,
áldást mégis tőle várnak
s ha nem úgy lesz, ahogy remélték,
oh, mily káromlókká válnak!
- És mi szép, ha e bűnös zajba
tisztúlt hangok is zengenek,
ha imázik hőn hívók ajka:
Szenteltessék a Te neved.

S e tisztúlt hang szent ihletet szül,
káromlást elfojt a szívben,
zúgolódók ajka csendesül,
s megnyugszik édes égi hitben.
E csodás ihlet messze terjed
s az ember ha sír, vagy nevet,
nem káromol, imára gerjed:
Szenteltessék a Te neved!

S összefognak e tisztúlt lények,
szívük már Isten temploma,
betöltik azt szent érzemények,
ajkuk rút szót nem ejt soha!
Beszédjük tiszta, mert a kebel
Istentől megszentelve lett
s bűnös zajban keblükből cseng fel:
Szenteltessék a Te neved!

Jöjjön el a te országod!

Istennek országa, oh te drága hon!
Érted eped szívünk, ajkunk téged hív;
Vágytak téged már rég: sok-sok századon
érted élt, néked élt sok ezernyi szív.
Naponként száll imánk Istenünk elé,
törnek keblünkből vágyó fohászok,
várakozó lelkünk néz az ég felé:
Mi Atyánk... Jöjjön el a te országod!

Ez ígét Krisztusunk adta ajkunkra,
Ő oltott szent vágyat bűnös keblünkbe,
lelkünk örömtelten tekint a multba
s tétlen jelen miatt könny gyűl szemünkbe.
A multban ott látjuk Isten szent fiát,
épít a rom felett égi világot
és sok hű szív zengi véle ez imát:
Mi Atyánk... Jöjjön el a te országod!

És azóta épül. Kétezer éve
terjesztik határát ihletett lelkek,
kik nem kérték, mi lesz munkájuk bére
s önnön keservükért sohse perelnek.
Nagy tette serkenti őket dicsó cél,
nem riasztják máglyák, gyötrelmes lángok,
mártírajkukon is szent zsolozsma kél:
Mi Atyánk... Jöjjön el a te országod!

Száll imádság ma is sok-sok ajakról,
de soknak fölfogni oly nagyon nehéz,
hogy keveset ér, ha csak az ajak szól,
de nem indul a szív, nem mozdúl a kéz.
E fohász tette hív, nagy nemes tette,
mert pusztá emberszó nem szül világot,
ajkunk tettekkel párosúlva zengje:
Mi Atyánk... Jöjjön el a te országod!

És nem kell várunk, hogy változzon a föld,
Istennek országát nem ez hozza el,
mert ahol kebleket sötét bűn betölt,
ott a pokol támad százszor újra fel!
De mi legyünk jobbak, s jobb lesz majd létünk,
mi legyünk előbb mennyei polgárok,
s közeledni látjuk, amit most kérünk:
Mi Atyánk... Jöjjön el a te országod!

Szüljön minket újjá egy szent akarás,
vessük el mind hitvány, semmis céljaink,
Legyen éltünk dicsőbb honba haladás,
hol béke sugára boldogságot hint!
Munkálkodjunk hűen a nagy Vezérrel,
építsünk a földön égi világot,
oh tette hát! S vágyjuk még nagyobb hévvel:
Mi Atyánk... Jöjjön el a te országod!

Legyen meg akaratod

Köröttünk minden oly hamar változó,
mozdulatlan sziklán alig állhatunk,
mi ma még szép nekünk, nemes vágy-hozó,
holnap már tán megvettetik általunk.
Kit ma még enyhén cirógat napsugár,
holnap már csapkodhatja bösz zivatar
s az ember megadással tűr, bízva vár
s ajka szól: Legyen meg, mit Isten akar.

Egyszer mosolyog felettünk az égbolt,
szelíd kékjében szemünk nyugtot talál,
úgy véljük, jól lesz mindig, mint rég volt,
hogy minden álmunk, vágyunk valóra vál.
S aztán... tépett sorsunk mint felhőfoszlány
hányódik, bolyong a végtelen térben
s csalódva felsírunk vágyaink romján:
Ahogy Isten akarja, úgy történjen!...

S hányszor akarjuk a ledöntött vágyat
önnön erőnkkel újra felemelni
és elfeledjük, hogy az meg nem állhat,
ami az Istennel mer szembekelni!
De mi küzdünk vágyainkat elérni,
amíg csak el nem ernyednek a karok,
csak hol a célt nem lehet már remélni,
ott mondjuk: Legyen, ahogy Te akard!

Csak ha lelkünket nyomja tenger bánat
és minden akarás elfásúl bennünk,
Ha vérző keblünk már nem szől több vágyat,
csak akkor, amikor nincs már mit tennünk,
csak akkor hat át fatalista érzet
s lehajtott fejünk mutat alázatot,
makacs akarással többé nem kérked,
de szól: Legyen meg a Te akaratod!

De míg hevülni tud szívünk lelkesen,
míg karunk nagy tette, munkára képes,
mielőtt megszülne vágyunk teljesen,
Isten akarata után ki kérdez?
Midőn előttünk áll vágyaink halma
s értük lényünk erőt napról-napra vesz,
adunk-e választ benső titkos hangra,
mely kérdi tőlünk: Az Úr akarja ezt?!

Oh, mennyi bú, nyomor s fájdalom könnye
sorvasztja lelkét sok milliónak,
csak azért, mert makacs akarás szörnye
magán kívül semmit sem ismer jónak.
Csak azért, mert az ember balga vágyát
Úzi vakon, nem néz mások sebére,
feldönt korlátokat, mik útját állják
s végül csalódás lesz küzdelme bére.

Pedig oh, mi szép lenne ez a lét,
nem dólna népeket vesztő zivatar,
ha minden ember hallgatná Istenét
s azt tenné mindig, amit az Úr akar.
Oh taníts meg minket bölcsebben élni,
pokoli vakság oly sok gyászt aratott,
add: tudjuk mindig alázattal kérni:
Legyen meg, Atyánk, a te akaratod.

Add meg kenyerünket

Kopott, hideg falak között,
pislogó mécs fénye mellett
ül az anya és varrogat
s játszik körötte négy gyermek.

Ismét egy bús szombat este! –
Az egyik fiú, a legnagyobb,
kinek legvéznább a teste
s kin sok betegség nyomot hagyott,
föltekint anyjára,
ránéz bús arcára
s látva, hogy szeméből könny pereg,
az ő könnye is megered,
odahull anyja ölébe,
a többi is jön köréje
és sírnak... sírnak mindnyájan
s az anya rezgő hangjában
zokog mélységes fájdalom
s mint kit önbűne vádja nyom,
úgy roskad össze, ha füléhez ér
éhes gyermeke szava: „Nincs kenyér!“

„Oh Isten, kit Atyjának nevez
a gyarló ember, a nyomorúlt,
áldó kezed jólétet szerez,
hol a nyomor égis tornyosúlt,
oh tekints reám, kit éget a bánat
s kiben gyötrődik az anyai szív,

oh, add látnom: irgalmad hogy árad
arra, ki Téged segítségül hív.
Áldásod hozzon derűt szívembe,
- Kínzó kétség annyit tépte már!...
Istenem... Istenem!... Oh irgalmazz!...
Négy gyermek élte jóságodra vár!“

S míg az anya keblében dül a harc
mellette felderül egy gyermekarc,
a legnagyobbknak könnye felszárad
s hangjából félénk reménység árad:

„Oh anyám, édes anyám,
hátha most, e szombat estén
nem megy korcsmába apám,
hátha tanult önnön vesztén,
hátha gondol gyermekire,
kik éhezve várják, lesik,
ha néz neje könnyeire
s könnyén szíve már megesik.
Anyám, anyám!... Hátha hazajön?...
És hoz pénzt... Oh, akkor lesz kenyér,
felszárad majd szemünkön a könny,
s hajlékunkba boldog béke tér!...“

„Hátha hazajön?...“ Az anya lelkén
reménysugár villan át e szóra
s mint a nyugati fény naplementén
gyenge világát szívébe szórja.

„De nem, nem, nem jön haza!...”
- Zokog fájón az anya -
korcsmába megy, pénzét elissza,
a jólét hajlékunkba vissza
soha, soha többé nem tér már...
Négy gyermekszív hiába kér, vár,
hiába sír éhezve, fázva,
meleg s kenyér után vágyva.
Oh, meddig szenvedtek még gyermekeim,
oh, meddig hullnak még bús könnyeim,
nyomor, szenvedés meddig lesz még sorsunk,
ily gyöttrő keresztet meddig hordunk?...
Hét tőr vert sebet szívemen,
Istenem, jóságos Istenem!...”

Az óra üt. Az anyaszív dobban,
reménye éledni kezd újra,
gyermeke hozzáhajolva jobban
félénk sejtelmű hangon sugja:

„Most, most indul munkából apám
és én úgy sejtem, oh jó anyám,
hogy hazajön, itt lesz mindjárt
s mit szívünk oly régóta várt,
e szombat estét velünk tölti,
pénzét korcsmába el nem költi,
hazajön, itt lesz, szeretve minket,
letörli végkép könnyeinket,
letörli igen... hallod anyám... végkép!
Nem gyötör többé téged sem gond, kétség,
örvendünk együtt boldogan vele,

e komor szoba vígsággal lesz tele,
jövőbe nem kell félőn tekintenünk,
mert akkor... mert aztán... lesz majd mindenünk!
- Anyám!... Lesz majd mindenünk!...“
s a gyermek erősödő reménye
új sugárt hint az anya lelkébe
és várnak csendben, szólni se mernek,
ha az utcán léptek közelegnek,
csak a szívük dobban: most, most jön ő!
Ah, de tovább megy az utcán jövő
és ők csalódnak újra, meg újra
s fölsír keblükben új kétség húrja.

S mire az óra újra üt megint,
reményét végkép veszti a kebel,
jövőbe a szem lemondón tekint
s a szívre bús gond dermesztőn lehel.

„...Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...“
imázik a legkisebb gyermek,
aludni tér, hogy melegedjen.
szegényke, úgy fázik, úgy dermed.
„...A mi mindennapi kenyerünket
add meg nekünk!“ - hangzik tovább szava
s egy percre kétséget, gondot szüntet
s visszhangként mondja rá az anya:
„Oh, add meg Atyánk, add meg nekünk,
Meggyötörten, esengve kérünk!...“

És bús lemondással,
fásult megadással
vár tovább az anya.
Férje nem jött haza,
bár az éj rég beállt már.
Ah, tehát hiába vár,
hiába virraszt éhesen,
férje hazajön részegen
s újra kezdődik nyomoruk...

Künn léptek hangzanak, ajtó csukódik,
apjától félő gyermek meghúzódik,
az anya varrni kezd. A férj belép...
Neje ráemeli kisírt szemét
és... és... felugrik, odaborul -
a férje keblére boldogul,
ki jóságos mosollyal jó feléje,
gyermekei is jönnek mind melléje
s ő simogatja, csókolja azt, majd ezt
s leülve, szelíd hangon beszélni kezd:

„Azt hittétek ugye, korcsmába mentem
és hazajövök pénz nélkül, részegen,
mint azt ezelőtt már annyiszor tettem
s miért most bánatom végtelen.
De halljátok csak: a mai esten,
korcsmába dőzsölni be nem tértem,
hívó Istenfélők közé mentem,
hallani Jézusról, ki meghalt értem.

Azt mondták ők: Jézus jobba tehet,
ha szívembe őtet befogadom,
azt mondták: életem boldogabb lehet,
ha magamat Jézusnak átadom.
És imáztam együtt velük... hosszan...
s azóta, oh, olyan boldog vagyok,
életem legszebb órája most van,
mikor néktek is örömet adok.
Szenvedtetek ugye, miattam sokat,
látom szemetekből: sírtatok értem,
de most keresem mindig javatokat,
korcsmába nem viszem ezentúl pénzem,
itt leszek veletek
törölni könnyeteket,
örvendünk együtt, boldogan élve,
egymást szeretve, Istent dicsérve!“

„Amit mondtam, ugye, hogy meglelt!“
- Örvendez a legnagyobb gyermek -
„Hazajött, itt van, szeretve minket,
letörli végkép könnyeinket,
letörli... igen... hallod anyám, végkép!
Nem gyötör téged már többet gond, kétség,
örvendünk most együtt, boldogan vele,
e komor szoba vígsággal lesz tele,
jövőbe nem kell félőn tekintenünk,
mert akkor... mert most már lesz mindenünk
Anyám!... Lesz mindenünk!...

Bocsásd meg vétkeinket!...

A Golgotán áll a kereszt... hull a vér
tövisszoros fából a vállra
s felénk zúg e hang, ha lelkünk multba tér:
„Vétkeinkért adatott halálra!“
...És mi odahullunk Megváltónk elé,
bűntéher megtöri térdeinket,
könnytelt szemmel fordulunk az ég felé:
Mi Atyánk... Bocsásd meg vétkeinket!

Vétkezünk!... Önvád súlya nyomja vállunk,
lelkünket mardossa a bűntudat,
terhünk alól feloldást vágyva várunk,
bús szemünk megváltás után kutat.
És jön a Megváltó... Sebeit látva,
sok bűnünk mégjobban éget minket,
átfonjuk keresztjét, szívből kiáltva:
Mi Atyánk... Bocsásd meg vétkeinket!

Nem vétkezünk többé. Ártatlan vére
váltságot hozott, a lelkünk szabad,
most hálával tekint fel keresztjére
s megmentve, boldogan újjong a rab.
De ah... gyarló az ember, a bűn kísért,
önnön vágyunk vezet félre minket,
vétkezünk újra, meg újra... Oh miért?..
Mi Atyánk... Bocsásd meg vétkeinket!

Törtet égfelé az ihlettelt lélek
Isteni légkörbe, Krisztus nyomán,
ah, de magasra alig-alig érhet,
visszahull a való élet során.
Oh fáj, fáj, nekünk hitvány gyengeségünk,
levetjük mind képzelt érdeminket,
gyarlók vagyunk... Alázott szívvel kérünk:
Mi Atyánk... Bocsásd meg vétkeinket!

Mint Péter, követjük Krisztust lelkesen,
ajkunk szívünknek hűségét zengi:
Nem hagyjuk el a Mestert egy percre sem,
nem szakít el tőle semmi, senki.
S aztán – óh! – egy kis gúny, egy kis szenvedés
hogy félrevezeti lépteinket
s fölsírunk, ha a mester szemünkbe néz:
Mi Atyánk... Bocsásd meg vétkeinket!

Oh Urunk! Büntől meggyötört lelkünkre
küldd bocsánatodat gyógybalzsamúl
s add, hogy annak, ki nem jár el kedvünkre
megbocsátni tudjunk untalanúl.
Oh Isten! Bizva nézünk a keresztre
s ha bűntéher töri térdeinket,
irgalmat vágyva, kérünk epedve:
Mia Atyánk... Bocsásd meg vétkeinket!

Mi is megbocsátunk...

Leszállt a nap s az esti csendes percben,
midőn lelkünkben elül a zaj, lárma,
tekintetünk még vissza-visszarebben
az átélt napot ítélőn vizsgálva.
Nézzük életünket... s könnyet ejt szemünk,
rossz éünk bűnbe vitte lépteinket,
irgalmat vágyó szívvel térdreessünk:
Bocsásd meg, Urunk, a mi vétkeinket!...

Lelkünket viszi, úzi a büntudat
s leroskadunk megtörtén a Golgothán,
hol a kereszt örök kegyelmet mutat,
végtelen szájalmat lelkünk nyomorán.
Itt a megváltás! Bűnünkre bocsánat!
Jézus sebéhez menekül a lélek
s az ártatlan vérrel gyógybalzsam árad,
le mosva már a szívből megbánt vétkek.

Ő megbocsátott... A megtörött szívbe
csodás béke vonult kegyelme nyomán
s kit űzött, kergetett önnön sok vétke,
irgalmat nyerve pihen a Golgothán.
A szem könnyet ont, az ajak hálát zeng,
átfonjuk keresztjét, szívből imádva
Isteni kegyelmét, mely szavából cseng:
Véremért bűnötök meg van bocsátva!

Ő megbocsátott. Ah, ujjong a lelkünk,
nem nyomja már a bűnök gyötrő terhe,
s bár vétünkért büntetést érdemeltünk,
feloldott alóla Isten kegyelme.
Ő megbocsátott. Mi is megbocsátunk.
Ki kegyelmet nyert, kegyelmet osztogat,
ha vétünkért megbocsátást várunk,
rút bosszúnk hegedt sebet nem bontogat.

Mi is megbocsátunk... Az életharcban
sok tévedt nyíl emberszívet talál
s feledni nem tud, kit megsebzett hajdan,
sebzőjére most is gonosz átka száll.
De minek az átok? A bosszú mért lobog?
Hisz behunyt szemmel küzdjük gyakran létünk
s míg önző akaratunk vadúl robog,
nem nézzük kit sértünk, ki ellen vétünk!

Mi is megbocsátunk. A megváltott szív
bosszút nem kívánhat, csak szeretni tud,
kit a kereszt Isten kegyelméhez hív,
felejtí sérelmét, hogyha odajut.
Mert Jézus sebéhez érve, egymásban
csak kegyelemre szorúlt bűnöst látunk
s zengi lelkünk boldog megnyugvásban:
Ő megbocsátott, mi is megbocsátunk!

A kísértő

(És ne vigy minket a kísértetbe.)
Verses dialog két részben

„És ne vigy minket a kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól.“ Máté 6, 13.

I.

Isten fia vagy?

Hívő (egyedül, később jön háta mögé a kísértő):

Csodás a lét. A földi vándorpálya
titkait a holnap köde takarja;
Ma még gyötrő bánat szívemet vájja
s e bú tán boldog holnapnak lesz anyja.
Nem zúgolódom hát éltem roncsain,
ha velem a sors gonoszúl perbe lép,
Isten hordoz bölcs, hatalmas karjain,
megőrzi hűen szertő gyermekét.

Kísértő: (gúnyosan):

Hah! nézd csak nézd, még mit nem gondolna!
Hát Isten fiának hiszed magadat?
Lám, lám! No igaz, hisz jó is volna,
ha Isten-gyermekként járnád utadat.

Hívő:

Akik Krisztusban hisznek, kiket ő megváltott
Szelleme által nyernek istenfiúságot!

Kísértő:

No, ezen lelked hiába örül!
Tekints csak jól szét magad körül,
látod-e Isten szertő karját,
mikor szívedet fájdalmak marják,
mikor küzdelmed kell vérző sebekkel,
dolgoznok halálrafáradt kezekkel
s kenyér helyett mégis kő a részed,
csendesebb lesz mindig szívverésed,
tested sorvad, lelked vágyban ég, –
gondolj csak erre s hiszed-e még,
hogyan Isten gyermeke vagy?

Hívő:

Eh! ördögi beszéd!

Kísértő:

No, no, csak gondolkozz rajta előbb!
Állj csak meg élted roncsai előtt
és kérdezd, hogy miért...

Hívő (közbevág):

Elég! Ne kísérts!...

Kísértő:

... hogy miért hevernek romban álmaid?
Nézd csak boldogságod bús foszlányait

és kérdezd: miért szaggatták széjjel
láthatlan kezek, mikor szenvedéllyel
örködtél felette
vesztétől remegve
s mégis elnyelte a bánat árja,
nem volt, ki karját föléje tárja,
jött a bánat-éj...

Hívő:

Ah! ne beszélj!...

Kísértő:

Jött és rádborítá kínzó gyászát
s ki hallotta meg lelked sírását?
Angyalok nem jöttek vigaszt hozni,
könnyeidet hagyták tovább folyni.
Lehajolt-e hozzád Isten karja,
hogyan gyermekét védőn betakarja?
Ugye hogy vérezte fájón a szíved,
emlékezz csak s mond, még mindig hiszed,
hogyan Isten gyermeke vagy?

Hívő (kis szünet után):

Emlékszem jól. Álmaim rombadölte
s most már látom: égi kéz döntötte le,
hogyan újak jöjjenek, hasznosak, bölcsék,
miket értékkel Isten töltött tele.
Emlékszem jól. Megtépett boldogságom
sirattam egykor, látva foszlányait,
de angyali vigaszt nem hozott álmom,
nem jöttek törölni könnyem árjait.

De jó volt ez így. Égi Atyám tette
s javamra volt ez, most már tudom, érzem,
szívem földi gyönyörét elvesztette,
hogy helyébe mennyei gyönyör térjen.
Így volt ez. Veszteségem nyereség lett
s így lesz ez. Isten bölcs tervét megsejtem:
Csodás útain végig-végig vezet,
hogy lelkem nemes értékkel megteljen.
S e tudat nyújt nekem örökös vigaszt,
könnytörő angyalt csak gyenge szív vágyhat,
Isten gyermeke mindig megleli azt,
ami által minden javára válhat!

Kísértő:

Bohó beszéd! Hát a bűneid?

Hívő:

Jézus lemosta mind!

Kísértő:

De vétkezel újra!

Hívő:

Ő megbocsát megint!

Kísértő (felnevet):

Hah! megbocsát? De halld...

Hívő:

Ne szólj!

Kísértő:

De nézd...

Hívő:

Eredj!

Kísértő:

De gondold csak meg, ki vétkezik,
Isten gyermeke hogy lehet?
Hát nem őrzik angyalok lépteid,
hogy bűn után ne nyujtsd ki kezéd,
hogy jót tenni ne feledj, hogy...

Hívő:

Sátán!... Eredj!...

Kísértő (lassan elmegy).

Hívő:

Óh Atyám, jóságos Istenem,
a kísértésben légy te velem;
ha rámtör az ellen bűnös haddal,
segíts leküzdenem diadallal.

II.

„Mulass, táncolj, igyál!...”

Hívő (egyedül):

Már tán az egész világ egy bálterem!
Az ember mulatóból mulatóba ér,
s ah! hány léleknek lett gyászos sírverem
az örömet ígérő, csábos fényű tér!

(Kis szünet után)

...Hogy táncolnak, tomboló kedvvel,
nem törődnek életküzdéssel,
nem látnak mást, csak a fényt!
Gondolatban tengődő szegényt
és mindent, mi küzdés, mindent mi élet,
silány énjünk elkerüli messze
s összeroppannak kétségbeesve,
ha a való árnya álmunkba téved!

(Kísértő jön.)

...Táncolnak... mulatnak...

Kísértő:

Lásd, hogy vígadnak!
Nézd, hogy örülnek,
nézd, hogy hevülnek,
Lásd, ez ám az élet,
gondtalan élet!...

Hívő:

Gondtalan élet?!... - Bűnös élet!
Itt nyomorékká lesz a lélek!

Kísértő (hízalgón):

No, no, csak ne sopánkodj megint.
Nézd csak, nézd, a terem fénye int,
tárulnak feléd bársonyos kezek,
hogy édes mámorba öleljenek.
Hívnek: jöjj, öröm van itt,
vesd le győtrő terheid,
mulass, táncolj, igyál!...

Hívő:

Sátán!!...

Kísértő:

...Igyál, előbb igyál
bort, pezsgőt... tüzeset!...
S ott fog heverni lábaidnál,
mindaz, mit valód keresett!

Hívő:

Igyak?... bort?... pezsgőt?... tüzeset?
Én, ki harcolok ellene?
Mit valóm vágyott, keresett,
ily áron nem, nem kellene!
Önlelkemet dobjam rabságba,
hogy uralja bűnös szevedély?
S azt mondod, így teljesül vágya -
Hah! sátán, nem, nem hiszem én!

Hát lehet az öröm, való és örök,
mit nyújthat egy boros éjnek mámora?
Ah! eltűnnek mind a festett gyönyörök,
elmossa őket a holnap zápora
s a léleken ott marad szennyük nyoma...

Kísértő:

Eh, mit! - a lélek
ne bántson téged!
Lásd, ezek között is vannak,
kik nagy ódákat szavalnak,
nemes lélekről, krisztusi erényről,
a bűn éjét elűző égi fényről,
s lásd ők is, mit máson elátkoznak
s amin egymás előtt sopánkodnak,
éppen azt keresik eltakart vággyal.
Miért törődnél hát épp te az árnyal?
A gonosz világot nem javítod meg,
a jó eszmék sárba hullnak, megtörnek.
Kinek kell ma Krisztus és dicső tana!
Tánc legyen és kenyér és kocsma, mulató,
bor, pálinka s mind, mi mámorba ringató,
ez most az ember és élet tartalma!

Hívő:

Oh szegény ember!... nyomorék élet!...
Mely maga elől rejtőzik gyáván
s a való küzdés örömei árán
a mámortól koldúl hitvány-szépet!
Mit tudják ezek, hogy milyen az élet,
mely küzd, megy törtet magasztos cél felé

s nem koldúl mástól jót, örömet, szépet,
mert nemes-magában mindezt fellelé!

Kísértő (kis szünet után):
Nézd, a karok tárva még!

Hívő (mindig bágyadtabban):
Hagyj el!...

Kísértő:
Bódító illatú a lég!

Hívő:
Eredj...

Kísértő:
Bágyadt vagy, igyál s felüdülsz,
minden gondtól megmenekülsz!

Hívő:
Sátán... sátán...

Kísértő:
...Jöjj, közénk állván,
táncolj!... mulass!... tied e lét,
tépd el vágyaid kötelét,
meglásd, mi jó lesz!...

Hívő:
Eressz...

Kísértő:

Jöjj velem!...

Hívő:

Nem...

Kísértő:

Nézd, gyöngyöző bor, mézédés ajak
vár, hív... az alkalom szalad,
ne késs hát, hisz örülni nem vétek,
Lásd, libegnek hozzád tündéri szépek,
nyujtsd kezéd... (*megfóglja*) úgy... úgy és jöjj
mulatni... táncolni... inni!...

Hívő (önfeledten követi):

...Mulatni... inni...

*(Csendesen felhangzik harmóniumkíséréssel az Ev. Kar.
316. sz éneke a „Kar“-ig.)*

Hívő (megdöbbenve áll meg):

Ah!... e hang!...

Kísértő (unszolva):

Ne hallgas rá! Jöjj velem!

Hívő:

Nem, sátán!... Nem!...

Kísértő:

Jöjj gyorsan, ne légy gyerek!

Hívő:

Ah nem!... nem megyek!...

(Visszafordúl.)

Nem kell a bűn szennyes öröme,
a mámor múló gyönyöre,
legyen enyém a való, az élet,
ha bús is, ha küzdelmet is ad,
melyet nem szennyez be aljas vétek
s melynek öröme lényemből fakad!
Oh nem, nem megyek veled, nem!
Cserben nem hagyom hű Mesterem!

(Kísértő lassal el.)

Drága Jézusom! Itt maradok nálad,
inkább felveszem töviskokronádat,
inkább járom veled a Golgotát
s tűröm jellemgyengék gúny-ostorát,
bűnös élvezéért nem hagylak el Téged,
Te maradj enyém - és enyém az élet!...

A gonoszság rabja

(„De szabadíts meg a gonosztól...”)

Megáll az ifjú.
Csábos varázsával
a fényes mulató
megkötöti lábait,
megáll és hallgatja
öröm várásával
vidám, gondoszlató
muzsika hangjait.

A kilicshez lép. Megfogja... elengedi...
Körülnéz, majd újra ráteszi kezét,
a mámor vad kacaját hallja csengeni
s valami undor tölti el bensejét.
Visszaugrik. „Ah nem, nem, nem szabad,
Ily bűnös helyre én be nem megyek!”
- Mintha üznék, gyorsan tovább halad -
„Én is ily aljas élvhajász legyek?
Nem, nem!” - És nagysietve elrohan,
de csakhamar lassítja lépteit,
visszanéz. A fény még árad onnan
s látni véli Béliál szépeit.
Az utcasarkon megáll. „Visszatérjek?...
De hisz tudom én jól, hogy átkos e hely,
bűnös élv szűl ott gyötrő lelki férget,
s erény-életet ott a mámorkehely.
Mégis visszamenjek?... Nem, nem akarok!”

S újra tovább indul. Egy-kettőt lép még,
aztán, mint akit vonnak titkos karok,
megint csak visszanez s lassítja léptét.
„Dehát miért ne mehetnék oda?“

Megáll. „Hiszen bünt nem muszáj tennem,
lehetek ott is erény bajnoka,
nem kell tán mindjárt aljasnak lennem?!“
Visszafelé indul. „Kicsit benézek.
Vagy menjek tán haza, munkámat végezni?
Eh! A folytonos robottal mit érek?
Gyerünk mámort inni, mennyet érezni!“
És bement. És itta a mámort.
Édes melegség gyult keblében.
„Ah, ez a menny!“ Ujjongott vadul
s örvendett a képzelt szebb léten.

Hajnalodott, mikor az utcára lépett.
Az alkohol megbénította eszét,
nem tudta, mit akar, hová is menjen,
inogva járkál s bambán néz szerteszét.
„Ah, tudom már“ - mondja - „haza kell mennem!
Persze, persze. Kocsis, gyorsan hajts velem!“
Ám a kocsit csak részeg feje látja,
az utca csendes, az utca néptelen.
„Indulunk-e már? Várj, mindjárt beülök.“
Le is ül az egyik ház lépcsőjére
s azt hiszi szegény, hogy kocsin megy haza,
Kalapját mélyen lehúzza szemére.
Majd megrezzen és föltekint:
„Már megérkeztünk? Várj. Kiszállok legott.“

Fölkel. Zsebéből pénzt dob a földre.
„Ez tiéd“ - mondja, bár senki sincsen ott.
Aztán ledobja kalapját, kabátját
s mintha otthon volna, meleg szobában,
végigfekszik a hideg, kemény kövökön,
nem tud, nem érez semmit mámorában.

Elaludt. De a nap még nem jött fel,
mikor fölébredt józanodó fejjel.
Fázik, didereg. Szemét dörzsöli,
kalap, kabát, pénz a földön hever,
ámul, csodálkozik: „Mi ez, mi ez?
Játszanak velem? Vagy démon keze ver?“
Fölveszi kabátját, kalapját, pénzét
és roham most már otthona felé
s mint szobájában egy székre roskad,
bűnös éje lép szemei elé.

Szegény fiú. Most érzi, hogy szívében
a pokol emésztő tüzét hordja,
mit önmaga szított gyötrelmes lánggá
S most ég, mar... Oh lesz-e, ki eloltja?
Érzi, hogy vétkezett. S van ennél fájóbb?
Érzi, a bűn férge lelkét rágja,
érzi, már hullani kezd sátáni kéztől
mocsokba, szennybe élete virágja.

„Oh én nyomorult! Mit cselekedtem?
Mennyet kívántam s poklot szereztem!“

És hordja a poklot ifjú szívében,
de, hogy ne érezze szüntelenül,
a józan élet nemes világából
a mámor karjaiba menekül...
Napról napra a mulatókat járja,
de az enyhülést mindhiába várja.

Szüleihez megy. Pénzt kér. De nem kap.
Az apja inti kemény beszéddel,
anyja, húga kéri javulását
s a fiú fölugrik dühös képpel:
„Eh, mit beszéltek már nekem annyit!
Nem prédikációt, pénzt akarok!”

Az apa szemébe néz: „Pénzt akarsz?
Pénzt, hogy dőzsölhess? Azt nem, nem adok!”
„Nem adsz?! – A fiú dühöngeni kezd,
ifjú szemében gonosz tűz lobog. –
De én mulatni akarok, pénz kell!
Nem adtok? Jól van! Akkor majd – lopok!”

Az anya felsikolt s leányával
a fiúhoz ugrik, átkarolja
s a vad oroszlánt az anyai könny
ime, szelíd glambbá varázsolja.

A fiú megtörtén hull a székre
s megnyílik ajka könnyes beszédre:

„Oh, ha tudnátok, ha ti éreznétek,
mi az, mikor poklot hord a kebel,
ha tudnátok, hogy az én szívem már
önmagát emésztő lángot lehel,
ha tudnátok!... De ti nem tudjátok,
Oh, azt csak én tudom, csak én érzem,
meddig tart ez még? Ki vált meg engem?
Ki? Hogyan? Mikor? Hiába kérdem.
Útálom az italt. A dőzsölést.
A mulatót. Minden bűnös élvezet,
mégis rohanok mindig utána,
mert szívem enyhet ott remélhet.
Ott jön a mámor, s mindent feledtet.
Minden fájdalom mosolyra derül,
mert nem érzi vétke átkos terhét,
ki aljas vágyakkal bűnbe merül.
Értitek-e, hogy miért kell a pénz?
Muszáj! Értitek? A pokol éget,
oh jaj! szívem marja, elveszek!
Adjatok pénzt, pénzt!... Ah, megint érzem,
valaki húz a bűnös hely felé,
eresszetek! Mennem kell vele,
ah, szívemet a láng már elnyelé!
Tudjátok ki von? Tudjátok ki ő?
Az ördög! A sátán! A bűn apja!
Ó, ne higyjétek, hogy messze trónol,
itt van ő, itt, a gonosz szívet lakja!
Rabul ejtett, a szolgája lettem,
most parancsol, hív, a bűnre késztet,
megyek már, megyek! Hol van a pénz?
Adjatok, mert... mert lopok, ha késtek!...

Menni akar. Apja útját állja.
Az anyja szól: „Én szegény gyermekem!
Tudod-e, hogy ki válthat meg téged,
tudod, ki segíthet gyötrelmeden?
Jézus Krisztus.“ „Jézus?“ - szól a fiú -
„Jézus Krisztus? Ő megválthat engem?
Oh, hát miért nem jön akkor? Hol késik?
Miért kell a poklok kínját szenvednem?“
„Fiam, ő jön. Borulj le Előtte,
jer, imádkozzunk.“ És térdreesnek.
Imázik apa, anya és leány
s a fiú szeméből könnyek peregnek:
„Oh érzem, Jézus jön, Jézus itt van,
a pokol szűnik. Ő megvált a rossztól.“
A fiú boldog s imázik hévvel:
„Mi Atyánk... szabadíts meg a gonosztól!...

Tiéd az ország, hatalom!

Urrá tetted az embert a föld világán,
hatalmába adtál növényt, állatot,
uralma nőtt a föld mélyén, vizek árján
s a lég is néki ellent nem állhatott.
Ez a sok győzelem vakká tett bennünket,
elbizakodtunk rút-gonoszúl, nagyon,
feledtük, hogy kezedben tartod éltünket,
hogy Tiéd az ország és a hatalom!

És megmozdult olyankor a föld alattunk,
megrendíté azt mindenható kezed,
széthullt a dicsbabér, amelyet arattunk
és láttuk: erőnkben bízunk nem lehet.
Vagy mikor büszkén néztünk nagy tengerekre,
Úrnak hittük magunkat a zajló habon,
tomboló orkán tanított félelmedre,
hogy lássuk: Tiéd az ország, hatalom.

Tiéd az ország. A föld minden országa.
Te vagy Úr népek és nemzeek fölött,
eggyé lesz nálad a föld sok királysága,
nem teszel választást nép és nép között.
Előtted egy nagy család az emberiség
s csak Téged illet fölötte uralom,
Tőled nyer éltet minden nép, nemzetiség
s így Tiéd minden ország és hatalom.

Tiéd az ország. A hatalom is Tiéd.
Te kiadtad királyi törvényedet,
oh, nem volna ember s ember közt semmi ék,
ha e törvény hatná át a népeket.
Meggzünne akkor minden gonosz erőszak,
nem nőne harctereken csontváz-halom,
mert hol Szellemed jóra, szépre erőt ad,
Téged szolgál az ország s minden hatalom!

Te elküldéd Jézust, s törvényedet vele,
kijelölted útját a jó életnek,
melynek alapja a szívünk szeretete, -
Ez adna boldog békét a népeknek!
De óh, a földi királyok, uralkodók
sokszor megrontják törvényedet vakon,
gőgösen hiszik, hogy ők itt mindenhatók,
hogy csak övéké az ország, hatalom.

Oh küldd el szent fényét tiszta, bölcs igédnek,
hogy lássuk a sok baj és nyomor okát,
hogy az mind gyümölcse a nagy bűnösségnek,
mert nem követjük Krisztus szent nyomdokát.
Szünjön meg már a népek gyilkos viszálya,
vesszen ki minden gonosz, önző uralom
s vallja tiszta szívvel minden nép s királya:
Mi Atyánk!... Tiéd az ország és hatalom!

Tiéd a dicsőség!

A végtelen mezők parányi fűszála,
Égbenyúló hegyek büszke óriása,
a csobogó patak szelíd zizegése,
tajtékzó hullámok vészes bömbölése,
minden, minden erről susog, erről beszél,
szelek szárnyán e szózat új életre kél,
ezt hirdeti a nap, ezt a csillagos ég:
Hatalmas Alkotó! Tiéd a dicsőség!

Oh igen. A természet ezer csodája
szép fénnel világít Isten hatalmára.
De hol az ember, ki megdicsőítené
Alkotóját s nem lopja el, mi Istené?!
Hol az ember, ki lehajtott fővel áll meg,
kit szívbeli, hódoló alázat száll meg
s ily imára készítené a csodás mindenség:
Hatalmas Alkotó! Tiéd a dicsőség!

Oh igen. A természet ezer szépsége
Isten dicsfényének egy-egy kéréje.
De mi, oh jaj, mily nagyon gonoszak vagyunk,
az Úr fölé emelkedik gőgös agyunk,
a dicsvágy elhomályosítja szemünket
S bár a saját bűnünk minket egyre büntet,
keblünkben alázat helyett mégis gőg ég,
mégsem mondjuk: Urunk, Tiéd a dicsőség!

Mi Atyánk... De gyarlók vagyunk mi emberek!
Ha elragad minket hiúság-fergeteg,
esztelenül futunk csalóka fény felé
s ha keblünk gőgös vágyait elérheté,
tapsolunk magunknak s ezt várjuk másiktól,
bár utunk fekete becsstelen mocsoktól,
bár könnyeket, vért fakasztott a gőgösség,
mi csak zúgjuk: Győztünk! Miénk a dicsőség!

Ám a hegyek mellett mindenütt ott a völgy,
a hegytetőről lezuhan a büszke tölgy,
eljön az élet tisztító zivatarja
s mélyre bukik, ki magát felmagasztalja.
Ne káromoljuk hát Istenünk szent nevét,
vegyük alázattal mérhetetlen kegyét
s legyen részünk nélkülözés vagy bőség,
mindig zengjük: Atyánk, Tiéd a dicsőség!

Mi Atyánk!... Űzd el a vakságot szemönkről,
égesd ki a rút hiúságot szivünkéből,
óh hisz Mesterünk szerint az a legnagyobb,
ki embereknek tesz sok üdvizolgálatot.
Adj erőt, hogy ily életre törekedjünk,
így a jajjok is átváltoznak örömökké
s hódoló imádatlall telik meg keblünk:
Mi Atyánk!... Tiéd a dicsőség mindörökké!

Miért?...

Miért a kereszt vállamon,
sorsom miért a szenvedés?
Miért a tövis utamon
s a rózsák miatt oly kevés?...
Oh, bár ne lenne keresztem,
bár élnék víg örömök között
s gyönyör rózsáit szerezzem,
hisz lelkem annyit küzdött!...

De nem, nem!... Ne legyen így!...
Inkább legyek próbált arany,
életem inkább ne legyen víg,
Visszafojtom panasz-szavam
s járom tovább a Golgothát,
csak Krisztust bírassa lelkem!
Taposva (lépdelve) áldott nyomdokát,
örömmé válik keresztem.

Viharos estén

Künn süvölt a szél, zúgnak a fák,
vad orkán tépi, töri őket,
hajtja a földhöz mindig alább
a magasba nyúló büszke főket.

Rajtunk is végigszánt sok orkán,
mely kopárrá tépi létünket
s fölsír a lelkünk megtört sorsán,
porbahullva látjuk énünket.

Keblemben zöldel üde remény,
mely jövő sorsomat átfonja
s biztat, mint sötétben égi fény,
ha éltem egét felhő bevonja.

De ah, a jövőt zord köd fedi,
hátha uj orkán dúlja létem
s - mely most fényét jövőmbe veti -
összetépi minden reményem?...

*

Künn elállt a szél. Csitul sivem,
jövöm reád bízom, Istenem,
megnyugodva esti imában.
Add, létem minden viharában
felismerjem jóságos kezed,
mely sokszor csodás úton vezet
a célhoz, mit tán vesztettnek látok.

Szép nyári estén

Köröttem csend. Szellő sem rebben,
levél sem zörren fönn az ágon,
előttem néma búzaföldek
terülnek el az egész tájon.
... Majd szellő rebben, levél zörren
s a lehajlott kalászsrengeteg
olyan, mint egy imázó tömeg,
mely Istenének hálát rebeg.

S a kalászok sejtett imája,
melyet hallani vél a lelkem,
magasba ragad engemet is,
s amikor újra szellő rebben,
buzgó, tiszta imádság szárnyán
keresztülszáguldok a léget
s hódoló szívvvel felkiáltok:
Istenem! Dicsőítlek téged!...

Búcsúsugaraival a Nap
fel-feltűnik még Nyugat egén
s végigtekint a néma tájon,
mint az anya alvó gyermekén.
Majd lepihen, letűnik ő is.
Gyönyörtől áradoz a lélek
s zengi alázatos énekét:
Nagy Alkotó! Imádlak Téged!

Majd harangszó hallszik távolról,
mely hirdeti végét egy napnak,
s amint a csendbe belezúg,
érzelmeim újra felragadnak
a magasba, Atyám trónjához,
ki fölém terjeszté szent kezét
s egy napon ismét átvezérelt
s érezni engedé nagy kegyét.

Leborulok szerelme előtt
hálás. alázatos lélekkel,
hisz velem volt Ó, hisz segített,
ha kellett küzdenem vészekkel.
elfáradott, beteg lelkemet
Ó erősíté s gyógyítá meg,
s ha ernyedten végzem is napom:
új erőt s éltet hoz majd a regg.

Szép nyári estén visszanezék
a napra, melynek végén állok
s látván kincsét, mit magában rejt,
most, amidőn tőle elválok:
szép nyári estén hozzád térek,
hálálva gondviselésedet
s gyermeki szívvel zengem feléd:
Jó Atyám! Szeretlek Tégedet!

Mennyegzőre

Ünnepi csend. Két szív beszél most szótlanul,
Kiket átövez szerelmünk rózsalánca
s míg künn lassan minden virág hervad, avul,
bennünk illatoz hű szeretet virágja.
Két szív dobban össze most édes-boldogan
s a dobbanásuk örök hűség-igéret,
szent fogadás, mely - bár az idő elrohan -
ott marad mélyükben, mint intő kíséret.

Két ifju szív talált egymásra e létben,
kik az Úrtól nékik rendelt vándorpályát
rózsák s tövisek közt, örömben vagy vészben
igz szeretetben egybeforrva járnak.
Előttetek az út, testvérünk, nővérünk,
kísérjen rajta társul a legjobb barát,
Jézus Krisztus, mi Megváltónk, hű Vezérünk
Óvele járjatok, hallgasátok szavát!

Előttetek az út. Ki tudja, merre visz?
A gyarló szem jövőbe alig-alig lát,
de ki Krisztussal jár, ki Benne szívből hisz
az tudja, az látja élete végcélját.
Krisztus lesz utatok tündöklő sugára,
s jövő sötétje többé kétségbe nem ejt,
mert ha ma rögös és sebző is a pálya,
hívó lelketek virágos holnapot sejt.

Előttetek az út. Ki tudja, mit hoz majd?
Vihar is jöhet, egetek beborulhat,
ajkatok énekel, vagy tán fájón sóhajt,
lehetek vidámak s könnyetek is hullhat.
De lengjen bár zord felhő éltetek egén
s ejtsen forró könnyet bánatos szemetek,
uj örömvirágok nyilnak a gyász terén,
ha Krisztus szól majdan: „Itt vagyok veletek!”

Előttetek az út. Szerelmünk elkísér,
s utatokra hullnak jókivánságaink.
Higyjétek el, oly szép, pompás a földi tér,
hogyha reá derül Krisztus világa hint.
Ez ünnepen ajkunk értetek zeng imát,
A ti szívetekkel szívünk együtt dobog,
s felszáll Istenünkhöz keblünkből a hó vágy:
Áldja meg frigyeteket, legyetek boldogok!

Üdvözlés

(Mennyegzőre)

Üdvözlünk Nővér, az Úr hozott téged,
házunkba új öröm költözik veled.
Az ajtó tárva vár,
szívünk is nyitva áll,
befogadunk igaz szeretettel,
átölelünk tiszta érzelmekkel
és járjuk veled a földi vándorpályát
és hordjuk veled az élet keresztfáját,
örömöd a miénk is s miénk a bánatod,
az Úr lesz nekünk s neked is támaszod.
Lépj be hát, fogadd el hű szeretetünket,
megnyitjuk előtted házunkat, szívünket
s az Úrhoz sóhaj fakad keblünkben:
Légy áldott, oh légy áldott körünkben!

Az úr áldjon, nővér!...

(Elmondja a menyasszony húga)

Oly szép ez az ünnep...
Öröm pirja tüzel az arcokon,
örvend itt szülő, testvér és rokon
s ha itt-ott tán könnyet ejt egy-egy szem,
öröm sajtolja azt, nem gyötrelmem.
Drága Nővér, utunk most elválík,
pedig lelkünk már régen együtt jár itt;
Osztoztunk sorsunk minden örömében
s bánatunk eltűnt szívünk melegében.
Most itt hagysz engem leány-utamon,
az Úr küld, hogy haladj más utakon.

Te méysz... te indulsz... s én nézek utánad,
elhagysz testvért, szülőt, a régi házat,
óh, az én szívem mintha sírna bennem,
a válás fájdalma gyullad lelkemben.
De nem, nem, vissza bús gondolatok,
hisz a te szemedben is öröm ragyog,
menj csak Nővér!... Kisérjen Isten kegye,
élted új útján vezessen szent keze,
menj csak!... Mi, kik szeretünk, elkisérünk,
rózsákat szór eléd testvér-hűségünk,
az apai kéz rögzös utat egyenget
s az anyszív örömet veszni nem enged.

Az Úr áldjon, Nővér!
Nem tudom, merre vezet majd e lét,
nem tudom, mily küzdelmek lépnek eléd,
de azt tudom, hogy a hívők otalma

a Megváltói vér csodás hatalma.
Benne lel felüdülést tikkadt lelked,
a bús szív általa új örömet nyerhet,
benne lelsz gyógyírt fájó sebekre,
tőle kapsz erőt új küzdelmekre
s ha bealkonyul és jó az éjnek árnya,
mennybe visz hű Megváltód véérének árja!...

Az Úr áldjon, Nővér!...
Most már ifjú szívetek együtt dobog,
együtt éltek, együtt lesztek boldogok.
De vigyázzatok, hogy a legjobb barátot,
Jézus Krisztust soha el ne hagyjátok.
Ő legyen minden érzelem vezére,
Ő szórjon derűt éltetek egére,
Ő legyen Uratok, szolgáljátok híven,
Ő legyen a pásztor, két szerető szíven.
Vele élni öröm, Vele halni élet,
drága Nővérem, legyen kegyelme veled!

Az Úr áldjon, Nővér!...
Ne feledd el a régi, ősi fészket,
hol szerető szülők gondoztak téged,
ők tették lelked a mennyben gazdaggá,
tegyed te őket a földön boldoggá.
S a többi rokont is és minket, testvéreket,
öleljen át továbbra is hű szereteted.
- Menj hát Nővér!... Utadon elkisérünk,
frigyedre áldást Istentől kérünk,
Ő adjon néktek, boldog új életet,
az Úr áldjon Nővér!... Az Úr legyen veled!...

Búcsúzó

Enyhe napsugár játszik őszi virágon,
szelid melegével cirógatja lágyan,
s a rózsá lehajtja fejét fonnyadt ágon,
mintha könnye hullna a nagy búcsúzásban...
Mert búcsúznak ők: a virág és napsugár,
mert eljött az ősz s útjukat kettészelte,
a Nap virág-gyermekétől mind messzibb jár
s a rózsá siratja azt, ki felnevelte.

Búcsúznak ők... És én?... Mit jelent ez óra?
Mit jelent ez ünnep, az egész mai nap?
Óh, ajkam, nyílnod kell, nyilj meg búcsúzóra,
vége lesz, vége lett leány napjaimnak.
Virág voltam s éltetett meleg napsugár.
Gyenge voltam, de ő erőssé felnevelt,
fagyos életviharban nem ért semmi kár,
ha lesújtott szélvész, ő ápolt, felemelt.
Virág voltam s az én hű napsugaram volt:
A szülői szeretet, jó édesanyám,
aki javamat kereste nappal és éjszakán.
Mennyit verejtékezett ő én miattam!
Hányszor nézett aggódással gyermekére!
Jóságáért oly sokszor adós maradtam,
sokszor felhőt vontam szíve derűjére.

Édesapám, óh bocsásson meg nekem,
ha tán megbántottam leányéletemben
s őrizzen meg hűen emlékezetében,
ahogy én is hordom mindig a szívemben
mert most válnunk kell... az Úr más utat rendelt,
Én megyek... Búcszok... Bár nehéz is talán,
bár a szív összeszorul, a szem könnyel telt,
de égi fény tör át egünk borulatán.

Jó szüleim, köszönöm, hogy felneveltek,
köszönöm mind a jót, mit velem tettek,
hogy szerezték nekem sok-sok boldogságot.
Édesapám, az Úr áldja meg életében,
minden jót kíván most búcsúzó leánya,
hogy örvendjen mindig áldás özönében
s töltse be keblét Isten kegyének árja!

Jó anyám és testvéreim, nővéreim,
tinéktek is köszönöm a szeretetet,
mely által szebbekké lehettek éveim, -
Óh áldjon meg az Úr érte benneteket!
Jó szőlők, lányotok hálával köszön el,
testvérek, búcsúzóul nyujtsatok kezet:
Isten áldjon békével, igaz örömmel,
apa, anya, testvér, az Úr veled!... A Úr veled!...

Az alkohol átká

„Apám! Mi fázunk, éhezünk,
napok óta nincs kenyerünk!
Nézd a ruhánkat: kopik, szakad,
nézd: a bőr csontunkhoz tapad,
nézd anyáknak kisírt szemét,
aszott arcát, béna kezét,
Nézd, mily siralomház a tanyánk,
nincs nyugodt napunk, se éjszakánk.
Apám! Ne járj kocsmába többé!
Miért sínylődnenk így örökké,
miért sorvadjon bánattól éltünk,
miért kell mindig tövisekre lépnünk,
hisz annyi örömrózsát kínál Istenünk
s apám, mi mégis mennyit, mennyit szenvedünk!“

Igy szól a gyermek részeges apjához,
körötte állnak kis testvérekéi,
anyjuk is felül bús betegágyán
s férje javulását esdően kéri:

„Oh ember, hát nem dobog szív benned?
Hát szabad ily kegyetlennek lenned?
Apa vagy te? Családod meghal éhen,
te meg bűnösen mulatsz minden éjen!
Apa vagy te?“ - és beszélne még,
de férje közbevág: „Elég!“

Mit fogtok itt nékem prédikálni!
Azt cselekszem s oda fogok járni,
hová von a szívem s visz a lábam!“
És becsapja az ajtót haragjában,
elrohan vidám cimborák körébe,
s az alkohol bilincset von köréje.

Otthon hiába várnak reá
didergő gyermekek s haldokló anya.
Óh, ez estén ezerszer búsabb,
ezerszer szomorúbb e nyomortanya.
Az anya melle hörög, gyermekek sírnak,
kicsiny szívük megsejti a halált,
félve bújnak össze anyjuk ágyánál,
mikor az est komor éjszakára vált.

„Anyám, jó anyácskám...” - suttogja az egyik,
s az anya kebléből sóhaj fakad:
„Oh Istenem!... Drága gyermekeim!...
Éltem egén nem jó fel már a nap...
Szólít Istenem, érzem: meghalok,
kenyér s meleg után hiába várok,
oh, mi lesz veletek szegény árváim,
ha meg nem változik édesapátok!
Mert nem volt ez mindig így nálunk,
volt kenyér és volt öröm bőven e házban,
akkor még Istent szerette apátok,
az alkohol nem tartotta rabságban.
De most?... oh jaj, a szívem meghasad,
mennyit szenvedtek, drága gyermekeim!...
Mi vár rátok?... Mi lesz veletek?...
Én már örök álomra zárom szemeim...”

„Anyám, jó anyácskám!...” sír a leány,
a fiu meg kiszalad az utcára,
fut, rohan részeges apjáért,
hogy jöjjön haza e bús éjszakára.

De apját nem találja szokott helyén.
Gúnnyal eléje állnak a részegek:
„Úgy? Apádat keresed? A gyilkost?
Jó helyen van az már, nem kell féltened!
Nagy legény volt, irigy, gögös, hencegő,
részeg fejjel vadul késelni kezdett,
vért ontott, embert ölt, gyilkos ő fiu.
Eredj a börtönbe, ott kell keresned!”

„Apám gyilkos?!“ – riad föl a gyermek
és rohan, száguld, haza, anyjához,
szívében pokoli kínok tüze gyul,
mikor odaér házuk ajtajához.

Belép. Kis húga sírva fogadja:
„Oh testvérkém... jaj... nincs már édesanyánk!...”
„Meghalt?!“... – kiált a fiú ezer kinnal
s keblében magasra csap a gyötrő láng.
Összeroskad anyja hideg kezénél,
a halál csókja ég lázas ajakán,
szíve rémesen ver, lihegve kiált:
„Oh jaj!... meghalt anyám s gyilkos az apám!...”

Másnap két koporsó állt az udvaron,
egyikben az anya, másikban gyermeke,
temetésre jöttek össze az emberek
és mindegyiknek könnyel telt meg a szeme.
A koporsóknál állt őrök között,
zörgő láncában a férj, az apa,
a kint, a gyötrelmet nem bírta már keble,
térdreborult és szóra nyílt ajaka:

„Oh, ki hitte volna, mikor az első pohárt
kezembe adta az alkohol ördöge,
ki hitte volna, hogy e pohárba fullad
életem békéje, minden öröme.
Nyorúlt rabja voltam az alkoholnak
és jaj, most íme itt van érte a jutalom:
Két koporsó... rabbilincs... vér... és halál,
örökös mély gyász... örökös siralom!
Elveszett üdvöm, lelki békességem,
oh Istenem! Szánj meg!... irgalmazz nékem!...”

S a szerencsétlen ember
zokogva borul
a két koporsóra
s szeméből könnyek árja hull.

Uram tisztíts meg!...

És jött a beteg. Kínzó bélpoklosság
sorvasztá testét-lelkét bős-szegénynek,
elvesztette a léthez minden jussát,
messze riadtak tőle a remények.
De most új tűz csillan meg két szemében,
új vágytól dobban meg az elbágyadt szív
s a lemondás hideg kőkriptájából
halott reményeket új életre hív.

Térdreesett Előtte, Jézus előtt,
kitől gyógyító hatalom áradott,
esdekelt kérőn; ajkára szavakat
az újra fellobbant életvágy adott.
Térdreesett Előtte, Jézus előtt
s az élet, mit eddig gyászban tengetett,
új, boldog fényben csillant meg álmában,
midőn szólt: „Uram, tisztíts meg engemet!“

És nem álom, nem ábránd ime többé
minden jó, minden szép, mint eddig hitte,
sorvasztó betegség új reményeit
lemondás sírjába rabul már nem vitte.
Megtisztult. Jézus megtörte bilincset,
az élet mosolyogva hívja, várja
és ő indul, megy, nézzétek, hogy ujjong!
Gyötrő bélpoklosság útját nem állja.

*

És jöttem én... A bűn bús nyomorékja,
kit emésztett, mart önön gonoszsága,
vad szenvedélyek tüzében hervadt el
éltem dísze, minden virágszála.
Rab voltam. Ifju lelkem bilincsek közt
tespedett, halódott, bűn-iga alatt,
epedve vágyódott megváltás után,
hody szabad lehessen, tiszta és szabad.

S térdreestem Előtte... Jézus előtt,
ott, a golgotai kereszt tövében,
Hol irgalmát láttam, végtelen kegyét,
szánalom fénylett jóságos szemében.
Oh Uram! Jöttem én, a bűnös, nyomorult,
üldöz a bűn, ah, sorvadásba kerget,
Jézusom, könyörgök, óh tisztíts meg engem,
megváltást lelkem csak véredben nyerhet!...

...S aztán egy fénysugár
- Isteni hatalom -
Hatolt a szívembe
a bűn-éjen át
és megtisztult lelkem
szabadulást nyerten,
ujjongó örömmel
áldja orvosát!

Aki hiszen...

Millió léleknek bús az élte itt,
kínzó sötétség burkolja lépteit.
Egyet lép... kettőt lép s nem tudja hová
s e gyötrő sorsot százszor elátkozá.
De aki hiszen, azt fény veszi körül,
sorsát nem átkozza, létének örül,
lábai isteni utakon járnak,
szemei dicső, szent célokat látnak.

Mennyi rémült kiáltás, millió jaj,
megtépett kebelből fakadó sóhaj
hallszik hitetlen ajkról e lét terén,
vész ijeszti őket éltük tengerén.
De aki hiszen, rémülten nem kiált,
Jézus van vele, aki óv, aki áld.
Vészes hullámban az ő szavát hallja,
bőszült tengerét csillapítja hangja.

Oly sok az üres, koldusszegény lélek,
kit a bűnfergeteg kopárrá tépett
s most a mánortól koldúlja örömét,
mely eltakarná nyomora özönét.
De aki hiszen, koldus az nem lehet,
örömforrása önlelkéből ered,
éltét a fergeteg meg nem tépheti,
a hit sziklája védelmet nyújt neki.

Oh, hányan vergődnek szennybe merülve,
bűn sorvasztja őket, újabb bűnt szülve,
húznak gyötrelmes, nyomasztó, bús igát,
boldog szabadságot nem tudják ki ad.

De aki hiszen, a magasban szárnyal,
szent erények útján örömmel járdal,
bilincse letört, szabad lett a lélek,
s zengi az ajk: „Jézus, óh milyen szép véled!“

Millió lélek poklok útját járja,
égeti lelkét kínzó lángok árja,
önnön maga gyújt tüzeket keblében,
de Istent, embert vádol gyötrelmében.
De aki hiszen, mennyet hord a keble,
útjában talál mindig jobbra, szebbre,
övé az élet, minden örömeivel
s Istent dicséri boldog életével!

Szólj, Uram!

Mint az ifju Sámuel egykor, régen
felsekert isteni szóra lelkesen,
midőn égi hang rezdült át a légen,
átadta magát Urának teljesen,
úgy állunk mi is most, ünnepi csendben,
minden szívet szent lelkesedés fon át
s minden ifju ajakról ez ige rebben:

„Szólj Uram... Szavadra mozdul táborunk,
e kicsiny, de lelkes és hívő sereg
s mindent, mi miénk, oltárodra hozunk,
mert ki Néked él, magáé nem lehet!
Tiéd a szívünk: Téged szeret hévvel,
Tiéd az erőnk: teérted síkraszáll,
Tiéd a lényünk, minden érzeménnyel.
Kincsünk s mindenünk szolgálatodba áll.

Szólj Uram... Pusztá szavad világot szül
és formál édeni, csodaszép létet,
használd fe Urunk, minket is eszközül,
oly boldog lelkünk, ha szolgálhat Néked!
Építjük mi is, ott, hol a bűn tanyáz
a Te dicső-szép, isteni országod,
hogy szünjön a bűn, nyomor és fájó gyász
s hozzunk a földre mennyei világot!

Szólj Uram... Megyünk mi lelkesült szívvel
égi Mesterünk, Vezérünk utánad,
nem tévováz egy sem, kit szavad hív el
s kire dicső lényed ihlete árad.
Ajkunk Téged hív, a keblünk vágyva vár,
jöjj Urunk, jöjj!! Hasson át minket lényed,
óh, hiszen ki Téged a keblébe zár,
zengi boldogan: „Véled szép az élet!“

Szólj Uram... Lelkünk szavadat már hallja,
Te vársz reánk, tette hívod seregünk,
ó nézd és halld: itt minden hű szív vallja:
„Krisztusért harcolni mi mind elmegyünk!“
Óh nézd: szent tűz lángol ifju szívünkben,
Te csak szólj nekünk s bármerre visz utunk,
Néked, érted élünk minden percünkben,
mert szeretünk Téged, drága Krisztusunk!

Jövőbelátás

- Táborünnepélyen -

- Apám! Hol vagyunk?...
E hely oly csodás,
mintha valóra válna itten
sok szép álmódás.
Oly pompás itt minden:
A zöld pázsit, a zizegő levél,
ó, a nagy Alkotó műve ez,
Óróla suttog, Óróla beszél!

Jól mondod, fiam. Csodás e hely, csodás,
„Kármel-hegye“ ez, a testet öltött remény,
a valóra vált örökszép álmódás,
hitteljes munkáért mennyei nyeremény!

...Tudod egykor, nem is olyan régen,
midőn sok jót lelkünk csak képzelni mert,
nagy vágy izzot a ifju keblekben
s törtetett előre, gátat nem ismert.
Ezernyi ifju szív álma, vágya
volt egy ilyen szép hely, a „Kármel-hegye“,
Ezt kérte hívó ajkak imája
s várta, hogy Istentől áldásul vegye.

Imáztunk, vártunk... de nem tétlenül,
vágyunk nőtt és szívből-szívbe terjedett
s megmozdult a Krisztus ifjúsága,
minden kebelben e szent tűz gerjedett!
És - óh, olyan fenséges volt látni -
lelkesült tűzben csillogott minden szem,
jöttek az ifjak, jöttek a lányok,
szent áldozásban fukar nem volt egy sem!

Jöttek az ifjak... jöttek a lányok,
éreztek: vágyunk hamar beteljesül,
óh mit tehet Krisztus ifjúsága,
ha egy szén ügyért egyszer fellelkesül!...
Az izzó vágy el nem hamvadhatott,
Isteni erő táplálta azt bennünk,
nemes munkára serkentett egyre:
Előttünk a cél, nem lehet pihennünk!
S jöttek aztán - könnytelt szemmel néztünk,
öregék hrcosok is... ősz bácsik... nénik...
Jöttek velünk a nagy áldozáshoz,
hoztak abból, amit az Úr adott nekik.

És egyszer aztán - nagy ünnep volt ez -
ezernyi ajkon felcsendült a hála
s felzúgott az ének „Kármel-hegyn!“ -
Lásd fiam, itt van valóra vált álma,
beteljesült vágya ifjú szívünknek,
élvezhetjük, mint gyümölcsét hitünknek,
a miénk immár „Kármel-hegye“,
lehajolt hozzánk Isten kegye,
áldást hozott a nemes áldozat,

nem kell már szőnünk üres álmokat,
a miénk e hely, a zöld pázsit,
a hívő sereg táborba száll itt.
Nézd ott az ifjakat! Mind harcra kész,
itt gyűjt erőt, hogy ne riassza vész,
a nemes harcban ki elfárad,
szívébe e helyen új erő árad,
a jóért küzdeni fellelkesül
s míg szívverése el nem csendesül,
hű harcosa marad az égi Vezérnek,
harcosa a jónak, Krisztusi erénynek!...

*

- Óh, mily csodás ez apám...
Lelkem mult időkbe szárnyal,
látom, amint izzó vággyal
ezernyi szív összedobban
s bennünk e vágy el nem lobban,
hanem tette hívja őket,
a hű Krisztus-követőket
s ők jönnek fellelkesült szívvel,
áldást váró, imázó hittel,
jönnek a kármeli oltárhoz
Isten színe elé
nemes áldozáshoz!...

Célok

Hogy sír a gyermek, hogy kesereg,
lábát ha feltöri a rög,
nézzétek az unott lépteket,
szegény, pihenést könyörög.
Nem bírja tovább, kedve sincsen,
az útközepen ül tehát
s hogy szemébe a szél port hintsen,
bénán tűri, rá mitsem ad.

De im, egy tarkaszárnyú lepke,
repül el a feje fölött,
s ő ugrik is már, itt a kedve,
lepkét oly rég nem üldözött.
És fut utána. Lába bírja,
bár sebző rögökön is jár,
arcát bevonja öröm pírja, -
hogy mije fáj, nem érzi már.

Ki hányódik, bolyong e létben
üres, céltalan kebellem,
jajszót ejt ajka minden lépten,
útja teljes gyötrellemmel.
Minden kis rög halálra sebz
s útján ez óriási gát,
a küzdés, mely a lelkét edzi,
néki hoz csak gyötrő igát.

De ha útunk végén ott a cél,
mely fényét hinti létünkre,
míg minden parányunk érte él,
nem nézünk vérző sebünkre.
Csak törtetünk vágyón feléje,
életkedvünk nő a harcban
s boldogít örömünk reménye,
mit a célnál nyerünk majdan.

Intelek téged...

Hallottam, testvér, panaszodat,
átkoztad nyomorúlt sorsodat,
mely jutott földi részedül.
Mondád: miért túrni, szenvedni,
szegénységben nyögni, senyvedni,
míg más bő jóban részesül?

Vágytál több földi jót, jobb helyzetet,
élvezni csak édes kelyheket,
a keserút üritse más! –
Lépteid e vágyban születtek
s te nem kérdéd, hogy egy-egy tetted
sírt az erénynek nem-e ás?

Jaj, testvér, vigyázz, vigyázz nagyon,
ne szédítsen földi kincs, vagyon
a bünfertőbe tégedet!
Nézd csak a Mestert, oh, nézzed Őt,
testvérem! állj meg a vész előtt
és fordítsd vissza léptedet!

Ne légy a mammon koldús rabja,
szebb, jobb sorsodat nem ez adja,
oh nem! Hidd; nem üdvadó ez!
mert nem sorsodnak, helyzetednek,
hanem *néked* kell jobbnak lenned
s meglásd testvér, minden jobb lesz!

A Mester vár

A szenvedés, nyomor s önpoklok tüze
a nagy életmezőn izzóan éget,
szenvedés, nyomor s önpoklok tüzében
a számlálhatlan kalász már megérett.

Nézem a mezőt:
Emitt milliónyi lélek,
- Nyomorgó, koldussá tépett -
búsan állnak, vágyban égve,
várnak édes enyhülésre,
állnak, várnak: ki jó felénk,
hogy ne lássák önmaguk kicsinységét,
ne érezzék énjük fájó inségét,
hogy ne tudják, hogy vakok szegények,
hogy itt csak röpke éltű jövevények,
hogy ne tudják, hogy gyengék, hogy gyávák
takarják önmaguk hitványságát
s várnak, állnak,
kincset várnak,
mely mindig az örömet ígérje,
hogy szívüket a bánat ne érje,
harcolni, küzdeni hogy ne kelljen,
szemük, szájuk már mindent készen leljen
és mindenütt gyönyörben járjanak,
a tövisek is rózsákká váljanak.

Nézem a mezőt.
S lám, amott mozdúl egy sereg,
jönnek felém az emberek,
kiknek mosolygós az arcuk,
kiknek víg dalt zeng az ajkuk,
szemükben izzó tűz lobog,
mutatják, hogy ők boldogok
s én nézem őket,
a közelgőket,
nézem a mezőt itt s amott,
ah, itt már valaki aratott,
szorongó szívemből kérdés száll:
Vajjon ki? Krisztus, vagy Béliál?

Nézem a mosolyt arcukon,
hallgatom a dalt ajkukon,
nézem a tüzet szemükben,
keresem Krisztust szívükben,
keresem, kutatom, mohón vágyva,
keresem, ah, sehol sem találva.

Mosoly az arcon,
víg dal az ajkon,
a tűz a szemben,
mind egyetemben
bűnös mámorból ered
s ezek a szegény emberek
azt hiszik, hogy övék az élet,
hogy birnak már minden jót, szépet,
azt hiszik, ők a boldog szabadok,
úgy látják, hogy minden fényben ragyog,

azt hiszik így lesz, hogy minden így marad,
hogy ővelük bűvös kezek játszanak
és örök gyönyörbe ringatják őket,
járják az illatos, csodás mezőket
és nem látják - ó a szegények -
hogy rút mocsokban, szennyben élnek,
nem látják, hogy poklot visznek szívükben
még most öröm lángjának látszik csak,
ah, de eljő a szörnyű pillanat,
amidőn egyet előre lépve,
eljutnak a gyötrő ébredésre
s e lángok önpoklok tüzévé válnak!
- Oh, szegény, vak rabjai Béliálnak!

S a sátánhad egyre tovább halad,
itt is, ott is csak Béliál arat
s a bűnmámortól kábult lelkek
poklok tüzébe egyre hullanak.

Hol vannak a Krisztus-követők?!
Aratni miért nem jönnek ők?
Hol vannak? Nincsenek? Ég a nagy mező!
Pusztulnak a lelkek! Nincs védelmező?!

A gonoszság terjed egyre jobban,
az erény fénye végsőket lobban
s harcosait látni még most sem lehet!
Csak ott, ott a nagy égő mező felett
a Krisztus áll, a Mester vár,
követői jönnek-e már?

Jöttüket én is óhajtva lesem,
de nem jó senki, nem mozdúl egy sem.
Hol vannak? Nincsenek? – Most látom épp:
A fényes templomokból özönlik a nép,
ott Krisztust imádták ájtatos képpel,
itt meg a lelkek milliója vész el!
Ott zengtek hozsannát, üdv néked Király!
S kint a lét-mezőn Krisztus egyedül áll.
Oda nagy táboruk naponként eljár
s nem látják, hogy a Mester rájuk itt vár.
Oda mennek a harangok szavára
s itt mitsem adnak Krisztus hívására!
Hol vannak? Hová mentek?
Hová lettek?
Tán a sátánhad közé keveredtek?!...

A Mester hív, a Mester vár,
hű szolgálai jönnek-e már?
Miért nem jönnek ők? Miért? –
És én?..
És én miért, miért nem megyek?
Mint tünődök a mező égésén,
rám néznek az isteni szemek
s én megérezem, hogy a Mester engem is hív
s én megérezem, hogy a Mester engem is vár,
oh Jézusom! Veled aratni megyek már,
Érted dobban, Értel lángol ez ifju szív!

Atyánk az Isten!

A kínzó bánat két szemedből
miért sajtol bús könnyeket?
Nincs menekvés a gyötrelmekből,
sorsod talán csak a könny lehet?
Atyánk az Isten! Nézd csak, Tőle
minden sebre gyógyír árad,
oh jöjj testvérem, végy belőle
s nem kínoz bű, semmi bánat.

Emészti szíved a bűnös mult?
Marcangol tán a büntudat?
Kebledben poklok vad tüze gyult
s szemed menhelyet vágy, kutat?
Atyánk az Isten! Nézd, küldött Ő
Meváltót, Megmentőt néked
kinél a bűnéért bűnhődő
nyerhet boldog békességet!

És hogyha tán tétovázva állsz
utadon, a létnek terén,
Merre? Hová? Vezérsugárt vársz,
mely ragyogna élted egén, -
Atyánk az Isten! Fölfelé nézz,
szárnyljon magasba lelked,
ha hozzá mind-mind közelebb érsz,
élted célját már meglelted.

Miért vergődni hát a porban,
miért taposni bűnmocsárt?
Miért nem hagyod el azt nyomban,
ha tudod, hogy lelkednek árt?
Atyánk az Isten! És mi hol vagyunk?
Mily szennyes lett égi képünk!
Jöjj testvér, jöjj, itt nem maradunk,
Golgotán megtisztul lényünk!

Úgy. És most nyujtsuk testvérjobbunk
minden zarándoktársunknak,
e nagy, szent hitben egybeforrjunk
s tisztítsa meg ez vágyunkat.
Atyánk az Isten! Félre tehát
minden önzés, minden harag,
testvérem, köztünk lehet-e gát,
ha egy Atyát imád a szív s ajak?

E hitben nem riaszt az élet,
ködös jövőtől nem félünk,
a küzdelmek, a szenvedések
öröklétre edzik lényünk.
Atyánk az Isten! Hitszemünkkel
meglátjuk őt a viharban,
nem hagy magunkra küzdelmünkkel,
erőt ad a nemes harcban.

Az ajkunk örömeinek zeng,
béke tölti el kebelünk,
sötét árny felettünk bárha leng,
megyünk tovább, nem csüggedünk.
Atyánk az Isten! Előre hát,
utunk végén ölébe zár.
E hitben járjuk a Golgotát,
mely után reánk a menny vár!

Fogd kezem Vezérem!

Szóltál Uram s én követlek,
zászlód alá álltam,
mert mit egykor úgy kerestem,
Benned megtaláltam.
Követlek én, hívő szívvel,
de azt mindig kérem:
Ne engedj el, óh ne hagyje el,
Fogd kezem Vezérem.

Veled megyek, veled járok,
merre vezetsz engem,
habár sokszor akaratod
csak halványan sejtem.
Mit cselekszel? Hová vezetsz?
Félve sohse kérdem.
Bízok benned és megnyugszom,
Fogd kezem Vezérem!

Küzdenem kell, azt jól tudom,
vívni nemes harcot,
Te menj elől, hogy láthassam
mindig dicső arcod.
Vigyen utam sebző rögön,
vagy virágos réten,
nem bánom én, csak légy velem,
Fogd kezem Vezérem!

Hogyha szívem bánat tépi
és könnyeim hullnak,
ha életem víg napjai
mind gyászba borulnak,
óh Jézusom! Vigasztalóm!
Komor bánatájben
Töröld könnyem, csittítsd szívem,
Fogd kezem Vezérem!

Vezess engem, megnyugváshoz
vad kétség öléből,
vezess dicső világodra
a gyász sötétjéből.
Nálad jó lesz, jó lesz minden,
bár most fájón vérzem,
vezess át a próbatüzön,
Fogd kezem Vezérem!

A magány fáj, óh ne hagyj el,
szívüől vágylak Téged,
Hogyha illetsz szent kezeddél,
lelkem újraéled.
Míg honom elérem,
ez lesz szívem hő fohásza:
Fogd kezem Vezérem!

Nem vagyok szegény!

Nem, én nem vagyok szegény.
Míg köröttem oly sok rohanva fut
és vágyat vágy után kerget
és csalódva látja, mikor hozzájut,
hogy tőle semmit sem nyerhet, -
az én vágyam Jézusomhoz emel,
belőle édes üdv fakad,
s így a legnagyobb kincset érem el,
nincs senki nálam gazdagabb!

Nem, én nem vagyok szegény.
Míg más örömet mámortól koldul
boros, mulatós éjjelen
s mikor aztán a valóhoz fordul,
keserve, búja végtelen -
az én örömöm lelkemből árad,
forrását magamban bírom,
szívem a bűba bele nem fárad,
minden sebre van gyógyírom.

Nem, én nem vagyok szegény.
Míg más halálra unottan járja
fájóan üres napjait,
célját soha, sehol sem találja,
örök jaj lakja ajkait, -
nékem az élet pompázó Éden,
Jézussal ó mily élvezet!
Jajszót nem ejtek a sok küzdésen,
örök céломhoz ez vezet!

Nem, én nem vagyok szegény.
Míg más kínzó csüggedésbe roskad
csalódásba ébredt álmán,
néki a remény enyhet nem hozhat,
benne mind kétséggé válván, –
az én reményem nem hamvad soha,
roncsokon is tovább zöldel,
Jézusban ez szebb jövő záloga,
mely újult erővel tölt el.

Nem, én nem vagyok szegény.
Míg más szívét a jövő gond tépi,
megrontva boldog jelenét,
aggódva néz: ha a mát átlápi
a jóból néki lesz-e még, –
az én hitszemem Istenemre néz,
hű szerelme ragyog felém,
Atyám ő, gyermekét segíteni kész,
oh, hát szegény vagyok-e én?

Nem, én nem vagyok szegény.
Míg más a halált riadtan féli,
benne mindent vesztettnek lát,
röpke perceit szorongva éli,
nincs mi ragyogna sírján át, –
én barátként ödvözlöm a halált,
vele örök jussomat várom,
lelkem Jézusban ha üdvöt talált,
benne nyereség halálom!

Mit bánom én!

Mit bánom én, ha éltem egét
komor felhők mély gyászba vonják,
s ha szenvedés tövisfüzérét
fejemre napról-napra fonják!
Nyári napnak őtját felhő nem állja,
ha nem is látjuk: érezzük melegét
s lelkem, mely Krisztusát mindig hön vágyja,
percről-percre érzi örök szerelmét.

Mit bánom én, ha megtagadnak,
ha kivetnek barátkeblökből
volt társai bűnös utamnak
s ha gúnyt kell olvasnom szemökből!
A gúny-nyilak szívemhez nem hatolnak,
nem sírok magamon, értük köknnyezem,
ha rosszal illetnek, gonoszt ha szólnak,
szívemben értük imázom kkkkkkönnyesen.

Mit bánom én, ha bús-magamban
kelljen is járnom ösvényemet,
ha zajos, vad kacaj utamban
nem is kísér társúl engemet!
Járjak szézsor inkább sebző göröngyön,
törve nemes célért, Krisztus nyomában,
minthogy lelkem csak egyszer is fürödjön
aljas életnek ocsmány mocsarában!

Mit bánom én, ha máglyát gyújt föl
világi gőg, vak hietlenség,
vagy ha részemre börtönt nyit föl
és sorsom lesz zord kietlenség!
Igaz, jó ügyet ismerni: jó és szép.
Küzdeni és szenvedni érte vélnék,
de tavasz jó s majdan pompázva kinő.

Mit bánom én, ha gyöngye sajkám
viharral küzd a lét tengerén!
Hullámzajban, Megváltóm ajkkán
fölhangzik: „Itt vagyok velek én!“
Jöhet a bős hullám, veszhet a sajkám,
tornyosúlhat az ár magasan elém,
állnom kelljen, bár éltem alkonyatján:
mit bánom én!... Jézus örökre enyém!

Alkony

A Nap lement...

Homály borúlt a csendes, néma tájra,
s aludni siet minden leple alatt.
Beállt az éj s nem kérde senki félve:
Vajjon lesz-e hajnal? Feljön még a Nap?
A föld sötét! Az égre nézek, ahonnan
ezer és ezer csillag mosolyog le rám
szelíd fényel, édesen, boldogítón
s úgy vélem: köröttem nincs is éj talán?...

A Nap lement...

Eljött az éj, a bánat éjszakája
és homályba burkolja életemet.
Körülöttem sötétség. Vigasz nincs sehol,
e világ nem boldogítja lelkemet!
De föltekintek s ime, ragyogni kezd
hitem, reményem, e drága csillagok,
ragyognak ők, fényük elúzi az éjt,
ragyognak ők s én újra boldog vagyok!

A Nap lemegy...

Földi létem napja végkép letűnik
s rám borúl a sírnak sötét éjjele...
Van-e a halálban tündöklő csillag,
mely e komor éjszakában fénylene?
Van-e?... Oh igen, igen, ott is ragyog
hitem, reményem, e drága két csillag
s fényük biztató: a sír éjjelére
az öröklétnek hajnala virrad!

Irgalmad szomjazom

Önmagamba nézek
s látom bűnösségem,
mily nyomorúlt vagyok,
mily nagy szegénységem.
A bűn üldöz, gyötör.
Uram, tekints reám,
miként a latorra
ott fenn a Golgotán.

Futásomat végzem
sok kísértés között,
segíts győzelemre
bűn özöne fölött.
Érdemtelen vagyok,
de meghallgatsz, tudom,
hiszen Te értem is
meghaltál, Jézusom.

Elűzni nem fogod
erőtlen gyermeked,
ki hullat vétkére
bűnbánó könnyeket.
Itt állok előtted
én édes Jézusom,
várom kegyelmedet,
irgalmad szomjazom!

Uram, tarts meg engemet!

Elindultam a keskeny úton,
hogy kövessem égi Mesterem,
elhagytam a bűnös világot,
mely csak lelket gyötrő tövist terem.
De midőn nyomdokodba léptem,
felém csapott a bűnök árja,
elragadni akarja lelkem,
mely remegve feléd kiáltja:
Uram! Tarts meg engemet!...

Szent véreddel fehérre mostál
s oly boldognak érzém magamat,
midőn reméltem, hogy a lelkem
tisztán és fehérén megmarad.
De jön lelkemnek ellensége,
jön a sátán, hogy beszennyezzen,
küzdök vele, de erőm kevés...
hogy lelkem dísze el ne vesszen:
Uram! Tarts meg engemet!

Az út keskeny és rögös nagyon,
gyenge lábam már elfáradott.
Megálljak? Visszamenjek?... Nem, nem!
Add majd erőt, ki eddig adott.
Küzdök tovább és bizva bizok,
szemem rajtad függ? Vezéremen.
Halld meg kérésemet és teljesítsd:
A Te szent, tiszta ösvényeden
Uram! Tarts meg engemet!

Apostolok pünkösdje

Együtt volt a tizenkettő.
Félve bújtak a zsidók előtt
a Mester nélkül gyenge tanítványok
várták az égi erőt.

S megmozdult a lég, zögött a szél,
a tizenkettő csodára vár,
ami jött is: Szentlelket nyertek
s mind erős hős és nem gyáva már.
Kik elől eddig félve bújtak,
most bátran a nép elé állnak,
tüzes nyelvvel szölik az ígét,
Krisztust vallván Isten Fiának.
Szavukat mindegyik nép érti,
mindegyik nyelvén beszélnek ők,
csoda volt, mit Isten kegye tett,
ki elküldé az ígért Erőt.
Kibontották Krisztus zászlaját,
elindultak szent küzdelemre,
égi Vezérrel, égi erőben
bizton számítanak győzelemre.
Ezrek térnek meg, kik az ígét
Pünkösti tüsszel viszik tovább,
fellhangzik szerte a világon,
gyarapítva Krisztus táborát.

Azért kellett a pünkösti csoda,
hogy az Igét minden nép hallja,

hogy bűnbánatot tartson a szív
s megtérve Istent magasztalja.
Akkor kevés volt a prédikátor,
az Úr csodával segít rajtuk,
most van elég, így csoda nélkül is
az Igét mind nyelvünkön halljuk.

Mit kívánjunk hát mi pünkkösdkor?
Azt, hogy tudjunk szólni nyelveken,
hogyan jeleket, csodákat tegyünk
s a világ ámuljon ezeken?
Oh, az ördög Isten népétől
már minden jelt, csodát eltanult
s fiai előtt minden csoda
egy-két nap múlva már elavólt.
Tesz ő csodát, még nagyobb is,
csak egyet nem tud megtanulni:
hogyan kell önzeltlenül szeretni
s Isten előtt a porba hullni.
Szeretni tisztán embertársat,
nem gyűlölni, nem irigykedni,
ez a legszebb csoda e létben,
amit most nekünk kell megtenni!

Oh, jöjj, Te égi Erő,
jöjj, Krisztusi Szellem,
tisztogass meg minden bűntől,
gyűlölettől, irigységtől,
hogyan amíg élünk itt lent,
megdicsőítsük Istent
igaz szeretetben!

Tied vagyok

Láttam Őt ott fent a Golgotán,
ahol bűneimért vérezett,
ahol meghalt, hogy halálával
nékem adjon örök életet.
Láttam Őt... s lelkem sírni kezdett,
amint rám nézett némán, fájón
s térdreborúlva ellzokogtam:
Tied vagyok, drága Megváltóm!

Láttam Őt, amint járt szerteszét,
gyógyírt nyujtva vérző sebekre,
láttam, mint gyúlt köréje a nép,
hogy gyógyulást nála szerezne.
És Ő szétárasztá nagy kegyét,
gyógyúlt a seb, szűnt a fájdalom
s kit illetett, zengte boldogan:
Tied vagyok, Te nagy Irgalom!

Láttam Őt, amint járt szerteszét,
felkeresett engem is szegényt
s adott nekem, szárnyaszegettnek,
felemelő, éltető reményt.
Meggyógyított. Letörlé könnyeim,
éreztem végtelen szerelmét,
mely tündöklően rámsugrzott,
zord szívembe hozva melegét.

Meggyógyított. Összetört lelkem,
mely vergődött a bűnfertőben,
magasba szárnyalhatott boldogan,
szent vágyak szárnyán, új erőben.
Oh mint ujjongtam nagy-boldogan,
hogy engemet is felkeresett
s keblére borúlva suttogtam:
Tied vagyok, égi Szeretet!

Tied vagyok, Te Isten Fia,
Te nagy Mester, ki tanítasz élni,
ki nyugalmat adsz gyötrött szívnek
s tanítod boldogan remélni.
Te vagy mindenem! Ez örömem
és vigaszom, míg pályám megfutom,
hogy megmentett lelkem zengheti!
Tied vagyok, drága Krisztusom!

Év határán

És megáll a vándor.
Megáll, hogy pihenjen,
új határákó mellől
a megtett nagy útra
hogyan visszatekintszen.

Nézi a multat,
a letűnt napokat,
mind egy-egy lépés,
mely viszi előre,
Örök célja felé,
boldog pihenőre.
Mind egy-egy láncszem:
Bölcsőtől a sírig
egmásbafonódva
egy élet-egészben
megmaradtak néki
az emlékezésben.
Visszanéz a vándor.
Mit átélt a multban,
előtte lepereg,
és hálatelt szívvel,
égreemelt szemmel
ajka imát rebeg:

Oh, Istenem!
Amint multba tekint szemem,
örök kegyelmed látom ott,
mely ösvényemen hordozott.
s hol szegény szívem oly árva volt:
A rideg magányban átkarolt.
Mikor tombolt köröttem bős zivater,
Te ott voltál.
Mikor rabúl ejtett gyáva félelem,
szabadulást hoztál.
Mikor kétség tépett komor éjeken,
felvidult lelkem új, égi fényeken,
mik lényedről sugároztak felém
s vezettek engem a gyász kopár terén.
És mikor könny homályosítá szemem,
oh nem volt az nekem fájó gyötrelmem,
kegyelmed napja tört át a bús ködön
s drágagyönggyé vált akkor a könnyözön.

És mikor fáradt, elernyedte karokkal
csüggedésbe roskadtam a lét-mezőn
s úgy véltem: mit törődöm én azokkal,
kik önpoklukat készítenek vakmerőn,
mikor úgy véltem, hogy hiába a harc,
mert nincs győzelem és nincs magasztos cél,
hisz láttam: az előtt bókol minden arc,
ki az árral úszik és a percnél él,
mikor úgy véltem: nincs szent hivatás,
életemet nem én, véletlen formázza,
akkor jött szívembe égi biztatás
s újraéledt bennem nagy tettek vágya.

Jött Jézus. Láttam kereszttel a vállán,
nehéz volt az, de hordta, vitte tovább,
könnyet nem ejtett maga fölött gyáván,
mások üdvéért járta a Golgotát.
Jött Jézus, s tűnt a sorvasztó csüggedés,
ihlette lelkem, s im újra itt a cél
s édes a küzdés, mit nyújt a küldetés,
Mester! Lényem veled érez, veled él!
És mikor homály rejté el előttem
a holnapot, mit elérnem kellett,
bizonytalanságán én nem tépődtem,
lépésről-lépésre vitt kegyelmed.
És mikor,... - de ah, hogy is tudhatnám
elmondani mind, mit velem tettél?
Oh, vajha pályám megfuthatnám,
melyet részemül bölcsen rendeltél,
vajha vágigélném Jézusom nyomdokán,
napról-napra, évről évre követve Őt
s enyhítsek társaim bünszülte nyomorán,
hogy hozzád emelhessek sok-sok szenvedőt!

Oh, Istenem!
Múltba tekint szemem
s örök kegyelmed látva ott,
keblemben új vágy támadott
és elindulok új hatérkő mellől,
újult erővel újabb küzdelmekre,
országodat vinni szívből-szívbe!
Oh, Jézusom! Vezessen fényed
s ihlesse lényem, töltse be keblem
a Te dicső, Isteni lényed!

„Én vagyok az Uram...?“

Ki Téged rútúl, gonoszul elárul,
ha ölébe ezért csillogó ár hull,
aljas élvért ki önlelkét eladja,
hitvány bérért ki Urát megtagadja,
ki alszik békén, míg küzdöd hrcodat
s véres verejték önti el arcodat,
ki sátán mosolyát gyáván koldúlja
s hogy sok hiú ábrándját fel ne dúlja,
még tapsol is a bűnnek és hízeleg,
Krisztus-gúnyolásban vele együtt nevet,
ki hitvány-magáért feláldoz Téged
s nem ismer ilyenkor erényt, jót, szépet,
ki a nemes hacban Tőled elsuhan, -
Megdöbben szívem: én vagyok az, Uram?...

Ah, nem!... nem!... De jaj, a lelkem felzokog,
szívem fájni kezdd, szemem könnyet ejt,
gonosz multam, mint előttem elrobog,
érzek vállamon gyötrő bűntehert...
És vonszolom lelkem, rabját a bűnnek,
kereszted alá, hogy véred érjen,
hol megtisztúlok, bűneim eltűnnek,
itt van szívem, hogy kegyelmet kérjen,
mert ki elárul sokszol rüt-gonoszúl,
aljas élvért ki lelkét eladja,
ki sátán mosolyát vágyja koldusul,
ki áldott Mesterét megtagadja,
ki behunyja szemét bűn-orgiákon
s a nemes harcban Tőled elsuhan,
ki magát keresi csak a világon, -
oh, irgalmazz!... Én vagyok az, Uram...

Az örök Ige

Muljanak bár évszázadok és ezredek,
zúgjanak bár viharok és fergetegek
és düljanak nemzetek, királyok,
vessen bár a föld és az ég:
Krisztus beszédi semmikép
elmulni nem fognak!

Temessen el mindent a rohanó idő
Krisztus beszéde lesz az elevenítő,
s ha mindenre fekete éj borult,
ha már csak halott emlék lesz a múlt,
beszéde fénylik dicsően
s élni fog minden időben
a szíveknek mélyén.

Hisz elmúltak már századok és ezredek,
hisz zúgtak már viharok és fergetegek
és földúlták az egész világot,
de az Igének ez mitsem ártott,
fénye még dicsőbb és nagyobb,
Krisztus örök erőt adott
a győzelmes Igébe.

Mit használt a kereszt és a nagy üldözés?
Mit használt a cirkusz s az agyonkövezés?
Mit a sok máglya s a gályarabság?
- Győzelmet aratott az Igazság!
Mert az Ige él s élni fog,
a Mesterrel föltámadott
Örök dicsőségre!

És tapodja bár a gőgös, büszke ember
megvetéssel azt, mit tanított a Mester,
az aranynak a sár mitsem árthat,
fenséges Igéje mindent áthat
s egykor megérti a világ,
hogyan igaz élet s boldogság fakad ez Igéből.

Tekints vissza a múltba, óh emberiség,
mi voltál, míg nem ismeréd e szent Igét?!
Nézd csak akkori hitvány éltedet,
hová hozott az Ige tégedet!
Vezérelt, tanított, nevelt,
éltetett, gondozott, emelt,
- Mi lennél nélküle?...

S miként a múltban élt, úgy él a jövőben,
a legdrágább kincsünk lesz minden időben.
Én hiszem, hogy sok keresés után
és csalódások évei múltán
az emberek visszatérnek
fényében e szent Igének
Krisztus lábaihoz!

Megszületett a Messiás!

Zsivaj, lárma, kétség, jajgatás
hallszik az élet piacán.
Az emberek mohón keresnek,
valami újat, nagyot lesnek
s panasz van a nép ajakán.

Gyötrődő szívek húrja pattan,
szemek úsznak könnyáradatban
s a lélek? – nyúgként hordja az életet,
nem lát mást, csak ijesztő rémképeket,
nincs öröme, igaz boldogsága,
sárba hullott minden virágszála.
Nincs hite! A gondban összeroskad,
úgy érzi, gyógyírt senki sem hozhat,
úgy érzi, vigaszt sehol sem talál
s nincs más megváltója, csak a halál,
de ettől is fél, futni szeretne,
jár-ke, bolyong, menhelyet keresve,
örömmöt vágyva, vigaszt várva,
hogy ne legyen oly kifosztott árva!

Oh emberek!
Ti, roncsokként hányódó,
tépettszívű, kutató, kereső,
megváltásért epedő,
szebb holnapért vágyódó
szegény emberek!
Oh, hát elfejtettétek,
már rég megszületett nektek az,
akit ti a jövőtől vártok,
az, akinél ti üdvöt találtok,
az, akinek magasztos, szent nyomában
jobb, szebb élet fakad a bűn honában!
Ne várjátok, hogy jönni fog valaha,
hogy egy új korban tűnik fel csillaga,
nem jön, mert eljött már régen,
fénye ragyog ködös éjen,
tündököl s vezet millió lelket,
akik Benne Megváltóra leltek!

Miért kerestek ti mégis új utat
és Megváltót mindig újat és újat?
Miért nem álltok Krisztus oldalához,
miért nem ragaszkodtok szent tanához?
Ő a mi Megváltónk, a Messiásunk,
Őbenne van üdvünk, szabadulásunk.
Ő visz napfényre tévelygés éjéből,
s a nyomort, mit a gonoszságunk szerzett,
bűnöket, mik agyunkra béklyót vernek,
elmossa Ő, megtisztítja lelkünket,
szabaddá, újjá, jobbá tesz bennünket!

Oh emberek!
Gögös, hiú, haszonleső,
dicsvágyó, másokon gázoló,
gyűlölködő, irigykedő,
undok vágyakat kergető
bűnös emberek!
Ó, hulljatok a porba bűnbánattal,
ó, jöjjetek Jézushoz alázattal,
szívek táruljatok,
Néki hódoljatok,
fogadjátok be Őt, a Szeretetet,
ihlesse dicső lénye lelketeket,
hogy a Jó győzzön a gonoszság fölött,
szeressen az, ki eddig gyűlölködött
és megszűnik a nyomor, gyász, keserv, sírás
és látni, érezni fogja minden szív
s terjed boldog ajkakon ez égi hír:
Megszületett Jézus Krisztus, a Messiás!

A Golgothán

Fején töviskorona, testén mély sebek,
- Mintha itt látnám közel, magam előtt -
Arcán fájdalom... s hogy véreznek a kezek,
melyek fölemeltek annyi szenvedőt.
Az ajka csendes. Nem hallani zokszavát,
ha szól is: imája szárnyal az égbe
azokért, kik készíték számára a fát
s alatta állnak, Őt szidva, lenézve.

És hiába akarom levenni szemem
a keresztről, a szenvedő arcáról,
visszatér ezerszer újra tekintetem,
nem bir tovább menni a Golgotáról.
Csak nézem... nézem Őt, az értem szenvedőt,
a tövist, mely szent homlokát megtépte,
vérző testét... s lehullok keresztje előtt:
Oh Jézus, Jézus!... Mivé lettél Te?...

Nemrég még ünnepelt ezernyi sokaság,
hódoltak néked, királynak neveztek,
utadat borítá illatos olajág
s most?... most a kövek véresre sebeztek.
Egyedül, elhagyatva, a kinkereszten,
kitől a kárhozott üdvét remélte,
ott csüng meggyötörten, vérző sebekben,
oh Jézus, Jézus!... Mivé lettél Te?

A bűntől űzött lélek keresztednél áll,
üdvösségét Veled vesztettnek véli,
A Te halálod örök gyötrelmévé vál,
te meghalsz... ki hoz szabadulást néki?
Ki nyitja meg most már néki az eget?
Ki viszi vissza az Atya keblébe?
S midőn sírjánál az enyészettől remeg,
égi fényt ki hint komor halál-éjbe?

Büntehér nyomja a rabjává lett lelket,
bár magasba szárnyalni úgy szeretne,
de ki oldja fel? Szabadulást hol lelhet?
Üdvét felfeszítették kínos keresztre.
...Állok én is keresztednél, a Golgotán,
üdvömet keresem én, a kárhozott,
ki enyhíthet, óh, lelkem gyötrő nyomorán,
hol talál édes kegyelmet az átkozott?

Hogy hull a vére... És oh!... jóságos szeme
folyton reám néz, perzsel és éget,
felém tárul átszegzett vércseppes keze
s szívemet tépi tengernyi bűn, véték!
De ah, ajka nyílik, boldog szó cseng felém,
öröm tölti szíven, bús kereszt alatt:
„A kínhalált, gyötrelmet érted szenvedém,
hogy te üdvözülhess, hogy megváltsalak.

Testem érted függ gyötrelmes kereszten,
csupa seb... nézd, hogy hull a vérem,
érted, teérted, hogy lelked el ne vesszen,
s megtört szívednek gyógybalzsamul légyen.
Szenvedek kínhalált, teérted, üdvödért
életem adtam, nem kérve: te mit adsz,
váltságot szereztem tengernyi bűnödért,
Meváltód vagyok... a tied!... jösz?... elfogadsz?“

...Fején töviskora, testén mély sebek.
- Mintha itt látnám közel, magam előtt -
Arcán fájdalom... s hogy véreznek a kezek,
melyek fölemeltek annyi szenvedőt.
S én nézem Őt, mint függ értem kískereszten,
szívembe égi fény surárzik róla
s csak sírok, suttogok boldog-önfeledten:
„Jézusom!... üdvöm... lelkem Meváltója!...“

Húsvét hajnalán

Csüggedt szívek felvidúlnak,
bánatkönnyek már nem hullnak,
örömtűz gyúl az arcokon,
ének csendül az ajkakon
dicsó Húsvét hajnalán!

Örömtűz gyúl az arcokon
s kik eddig bús sírásokon
elfáradtak, elepedtek:
Égi gyógyírt, vigaszt nyertek
dicsó Húsvét hajnalán.

És az ének száll azóta,
bátorítón, új fényt szórva
s kik bánatban, gondban élnek,
újra bíznak és remélnek
dicsó Húsvét hajnalán.

Fájó szívek begyógyúlnak,
gyászos éjek mind elmúlnak,
új nap tündököl feletted,
új életre kél a lelked
dicsó Húsvét hajnalán!

Szíved bánat már ne rágja,
újra nyílik szép virágja,
elég volt a bűnből, gyászból,
lelked törjön ki sírjából
dicső Húsvét hajnalán!

Ne riasszon elhervadás,
közel van a feltámadás,
Nagypéntektől csak három nap
és a lélek új éltet kap
dicső Húsvét hajnalán!

Az Úr föltámadott!

Gyászos Nagypéntekre
jött a húsvét-hajnal,
Máriát a sírnál
vigasztalja angyal:

„Az Úr föltámadott,
ne keresd Őt itten,
az élő sírban,
holtak között nincsen!“

Mária hátranéz,
leborul s felkiált:
„Áldott vagy Jézusom,
legyőzted a halált!“

Szívébe az öröm
folyamként áradott,
mindenütt hirdeti:
Az Úr föltámadott!

S én is most hirdetem,
kicsinyek és nagyok
örvendjünk ez Igén:
Az Úr föltámadott!

Csak három nap

Reátört a Gonosz pokoli hada,
keresztrefeszíték a sátánszolgák,
ajkukról hangzott nemrég a hozsanna,
aztán arcuköpdösték, kigúnyolták.

S örült a Gonosz, hogy győzött Fölötte,
örült, hogy a Jóságot sírhoz kötötte.
Azt hitte, végkép lezárult a küzdelem,
azt hitte óh, a gőgös elvakult elme,
legyőzte Istent s nincs, ki ellene kelne,
azt hitte, a Szent Élet sírban pihen
s nincs, ki vádolna, nincs már senkisem,
nincs, ki a bűnnek gátat vetne,
nincs, ki tiltana, ki büntetne.

Keresztrefeszítették
s nem volt Néki gyógyírja,
meghalt és eltemették
a rideg sziklasírba.

Ah, de megrendül a föld lábuk alatt,
megrémül a szív, elnémul az ajak,
mert emlékeznek Krisztus szavára:
„Az Ember Fia szenved és meghal,
de föltámad Húsvét hajnalára!“

És úgy is volt.
Kik azt hitték, hogy halott,
rémült jajjal látták,
hogy Krisztus föltámadott.

Hiába feszítették a keresztre,
hiába vertek szeget a kezekbe,
hiába dőfték dárdát oldalába,
hiába vajt a tövis homlokába,
s hiába zárták sziklasírba testét,
hiába hitték a Szentnek elestét,
hiába volt minden, mert harmadnapon
a zord sziklasírból Élet áradott
s terjedt a hír riadt s boldog ajkakon:
„Győzött Isten Fia! Krisztus föltámadott!“

S mi, kik a Jóért, Isteniért harcolunk,
ebben a szent hitben küzdjük meg a csatát:
Vezérünk a sírt, halált legyőzte már,
a Jó kiérdemelte örök diadalát!
És törjön bár reá a Gonosz-had,
győzelmet fölötte nem arathat,
feszítsék bár keresztre ezerszer újra,
a mi hitünk győzelmi énekét zúgja:
Három napig tart csak a sír hatalma
s még fényesebb lesz Krisztus diadalma!

„Ha a ti bűneitek...”

A nagyvárosnak fényes utcáin
egy ifjú halad a (vigadó) ~~színház~~ felé.
Szívében nyughatatlan vágy ég,
igaz öröme meddig vár még?
Oly régen vágyja, de meg nem lelé.

Az egyik utcán eléje lép valaki
és egy röpiratot ad a kezébe.
Az ifju megfogja, ránéz egy percre,
aztán bosszúsan gyűri zsebébe.
„Eh, csak egy vallásos röpirat!” –
Legyint kezével s tovább halad.

„De tán mégis jó volna elolvasni” –
Mondja később, biztatva önmagát,
de nem nyúl zsebébe még sokáig,
mintha kezét démonok tartanák.

Később aztán megáll egy lámpa alatt:
„Megnézem legalább, miről van benne szó?”
S olvassa: „Ha bűneitek vérpirosak,
olyan fehérek lesznek, mint a hó!”
„No ez engem ugyan nem érdekel!”
Újra összegyűri s gúnyosan nevet.
„Az én bűneim halálom után
lehetnek tőlem akármilyenek!”

És tovább halad útján
de – bár nem akarja,
az ígét, mit olvasott,
újból és újból hallja.

„Ha a ti bűneitek...” „Ejnye, hát mi ez?
Nem bírok szabadulni e szavaktól?
Én nem hiszek Istent, örök életet,
üdvöt várok a jelen pillanattól!
Törődöm is én a bűneimmel,
fehérek lesznek-e, avagy prosak,
halálom után lehet bármi velem,
csak itt, csak most ne lássak kínokat!”

„Ha a ti bűneitek... – hangzik újra,
lelkét az ige egész áthatotta,
hiába akart menekülni tőle,
mindig újra és újra hallotta:
„Ha a ti bűneitek...” Mily szép szavak.
És milyen költőiesen hangzanak.
Vajjon kicsoda mondhatta ezeket?
Tán Isten. Isten? De hisz ez nem lehet!

És így küzd az ifju önnön magával
s észre sem vette, hogy letért útjáról,
előtte állt a hívők imaháza
s hívó fény szűrődött ki ablakából.
Az ifju megáll. „Tán bemegyek ide.
De nem, nem, hiszen én hitetlen vagyok,
színházba indultam s most ide menjek?
Ah nem, nem, ilyet hogy is gondolhatok!”

És tovább megy. De újra visszafordul,
valami csodás erő húzza, vonzza
fölszeng az ének, nem bír ellenállni,
belép és leül az utolsó sorba.
„Hová kerültem?“ - kérdezi önmagát.
Mi lesz a (vigadóval) ~~színházal~~? A mulatással?
Az elvesztett élvekért e szerény hely
szolgál e nékem méltó kárpótlással?

Az éneknek vége, csendben ül a nép,
majd feláll Istennek hű szolgája,
Kezében nyílik kedvelt Bibliája,
melyből olvassa ez örökszép Igét:
„Jertek, törvénykezzünk, - azt mondja az Úr -
ha a ti bűneitek skarlátpirosak,
hófehérek lesznek.“ - Aztán imádkoznak
s az ifju keblében új élet tüze gyúl.

Valaki térdrekenyszeríti... Ó letérdel,
megjelenik multja számos bűnös képpel,
nem tudja miért, könny szökik szemébe
s mintha a Golgota állna most elébe,
ő látja a Krisztust töviskoronával,
látja önmagát is lelki nyomorával,
nézi a keresztet könnyes szemekkel,
Jézus mintha hívná kitárt kezekkel
s az ifjua ajka mozdul, hangja remeg,
megtérő szíve forró imát rebeg:
„Oh Jézus!... Sok bűnöm piros mint a vér,
a Te halálod volt érte a nagy bér,
most itt vagyok, hiszem, Te vagy az üdvadó,
tisztíts meg engem s fehér leszek, mint a hó!“

Toborzó

(Ifjúsági vagy más ünnepélyre.)

Fel küzdelemre harcos társak,
a Vezér zászlaja lengedez,
lelki hősök alatta állnak,
ajkuk diadalról zengedez.
Várnak reánk a harcmezőkön,
hol a Jó küzd a Gonosz ellen,
hívnak: segítsünk a küzdőkön,
hogy győzzön a Krisztusi szellem!

Fel közdelemre szép ifjúság,
a világ csábja el ne nyeljen,
fonja át homlokod mirtusz-ág,
szíved mélyén erény teremjen.
Legyetek hősök Krisztus mellett,
gyáván sohase hátráljatok,
bűnös lét helyett jobbat, szebbet
és boldogabbat plántáljatok!

Fel küzdelemre hívő sereg,
tombol a sátán körülöttünk,
poklokba hullnak az emberek,
kiknek üdvéért nem küzdöttünk
a munka hív! Tétlenül állnánk?
Hagyjuk tán a Vezért magára?
A szent zászló kibontva vár ránk,
előre hát a kürt szavára!

Fel küzdelemre, tovább, tovább,
terjedjen Isten üdvországa,
hajtsuk térdre a bűn táborát,
pusztúljon a szív gonoszsága!
Jöjjenek hódolón a népek
s álljanak Krisztus oldalához,
mert e világon csak így érnek
igazi üdvhöz, boldogsághoz!

Fel küzdelemre, velünk az Úr,
a vértanuk sosem hátrálnak,
ha börtön csukódik, máglya gyúl,
meg nem inognak, bátran állnak!
Velünk az Úr a küzdelemben,
erőt ad és gyógyít sebeket,
csak fel küzdjünk az árral szemben,
irtsuk a bűnt, mentsünk lelkeket!

Felküzdelemre, mind halálig,
sorunkban ne legyen hűtelen,
szívünk a végső dobbanásig
Vezérünkért éljen szüntelen!
S ha utunk végén már sírt ásnak,
ajkunk akkor is bátran zengedez:
Fel küzdelemre, harcos társak,
Krisztus zászlaja hívón lengedez!

Jöjj, Krisztusi Szellem!

(Pünkösdre)

Embermilliók vallják szép tanait
s imádják Jézust, mint Vezérüket,
mondják, hogy követik szent lábnymait,
Neki adják szívüket, lelküket.
Embermilliók zengik dicséretét,
hódol Neki a templomok népe,
de ha nézzük az emberek életét,
olgy gyászos a kereszténység képe!

Oh, de messze estünk Krisztus Szellemétől!
De távol áll éltünk az Ő életétől!
Mik vagyunk mi? Önzők, magunkat keresők,
másokat elnyomók, gonosz haszonlesők,
csak mi nőjjünk, csak a miénk gyarapodjon,
más pusztulhat tőlünk, csak hadd nyomorogjon!
Rá se nézünk mások ezernyi bajára,
csak törtetünk önző vágyunkat elérni
s ha jó a halál, éltünket számonkérni,
Isten előtt nyomorultul állunk meg,
beszennyezik lelkünket önző tettek.

Pedig a Mesterünk nem így élt, tanított.
Ő mindig önfeláldozásra buzdított.
Ő - példát mutatva - keresztet tűrt értünk,
s járta a Golgotát, hogy mi jobban éljünk.
De hol a Krisztusi Szellem? Jobbak lettünk-e?
Nem hozunk-e szégyent keresztény nevünkre?
Oh jaj, Krisztust ismerve, Őt imádvá,
miért merülünk el bűnös mocsárba?
Miért üldözünk, gyilkolunk embertársat,
miért van a fegyver, ágyú, mérges gázak?
Miért választjuk inkább az erőszakot
mi, kik hirdetjük a szeretet-parancsot?
Miért állunk bosszút megbocsátás helyett?
Miért nem gyógyítjuk a sok vérző sebet?
Miért emelünk egymás közé gátat,
miért kényszerítünk egymásra igákat?

Miért?... Miért_!... Oh kérdezhetnénk még sokat,
de ki adja meg az igaz válaszokat?
Hiszen rejtjük, szépítjük a gonosz tettet,
sok mindenre ráhúzunk vallásos leplet,
ámde Isten előtt lehull minden lepel,
gondoljuk csak meg: előtte nincs zárt kebel
s a képmutató csak bűnét növeli,
de a megtért bűnös kegyelmét nyeri.
Ne rejtjük hát, hanem irtsuk ki a vétket
s Krisztus szellemében kezdjük egy jobb éltet!

... Alázott, tört szívvel, bűnbánó imával
hulljunk a porba Istenünk előtt,
hogy - mint az apostolok pünkösdi napjával -
nyerjünk jobb élethez mennyei erőt.
Kérjük a lelket. Ne azt, mely csak prédikáljon,
- Hisz oly sok már a szép, üdvös beszéd -
hanem Szeretet Lelkét, melytől jobbá váljon
az ember s mely megjobbítja életét!

Gonosz ösvényünkről hozzád jövünk, Urunk,
mi szent vágyakkal jobb életre indulunk.
Segíts óh, a bűnön győzedelmeskednünk,
Krisztus Szelleme jöjj el, lakozzál bennünk!

Rózsás tövis

Oh élet! Lábam tövisbe lép itt
s a tövis gyöngé szívemet tépik.
Fájó sebek újra fölfakadnak
és enyhe gyógyírt sehol sem adnak.
Oh jaj, fáj a tövises élet,
utamon már lépni is félek,

Atyán!... Istenem!... De csitúlj szívem,
csak fúsd meg pályádat Uradhoz híven,
nézd csak, nézd: a tövises ág rügget hajt,
várj csak, várj: üde virág terem itt majd
s áldani fogod Istent, ajkad hálát ad,
hogy még töviséről is téphetsz rózsákat!